

Consultatiebijdrage Wet Seksuele Misdrijven van Minister Grapperhaus mei 2021.

Zeer kritisch commentaar van een hetero man.

Biologisch onuitvoerbare wijziging van de wet is een activistische politieke reactie op #metoo, gebaseerd op onjuist feministisch model van seksualiteit en haat jegens mannen.

Mannen worden door deze wetswijziging schuldig verklaard door het enkele feit dat ze man zijn.

In het voorkomende geval moeten zij hun onschuld bewijzen door aan te tonen dat ze geen fouten hebben gemaakt bij de “voorgeschreven procedure” t.a.v. een seksueel contact.

Omdat zo’ n procedure niet bestaat in de voortplanting is dit een onmogelijke opgave.

Wetswijziging is in strijd met de grondwet (discriminatie op basis van geslacht) en rechtsprincipe m.b.t. schuld. (onschuldig mits en totdat schuld is bewezen)

Funest voor de rechtspositie van vrouwen die met deze wetswijziging handelingsonbekwaam worden verklaard omdat ze volledig passief mogen zijn bij een seksueel contact tegen de wil.

Juridisch onhoudbare en overbodige wijziging op bestaande wet die in de uitvoering al ingewikkeld genoeg is.

INHOUDSOPGAVE

Inleiding en samenvatting.	2
a. Algemeen en achtergrond.	7
b. Aanleiding voor de wetswijziging.	19
c. Contouren van de nieuwe wettelijke bepalingen.	20
d. Commentaar op de wetswijziging m.b.t. vrijwilligheid.	21
d.1 Voorstel Minister sluit aan op het model van seksualiteit in huidige seksuologie dat elke overeenkomst met de werkelijkheid mist.	21
d.2. Het proces van de seksualiteit is ongeschikt voor juridisering.	27
d.3. Wetswijziging t.a.v. vrijwilligheid onnodig en strijdig met rechtsprincipes.	33
d.4. Nieuwe seksuele misdrijven t.a.v. aanranding en verkrachting.	35
d.5. Andere bewijsvoering t.a.v. criterium “tegen de wil” in vorm van procedureel voorschrift	37
e. Commentaar op het voorstel t.a.v. seksuele intimidatie.	38

f. Seksuele voorlichting.....	42
g. Probleemstelling te vaag.....	46
h. Conclusie.....	47

Inleiding en samenvatting.

Dit Commentaar is aanvankelijk opgesteld om te dienen als consultatie inbreng t.a.v. het voorontwerp van de aanpassing van het Wetboek van Strafrecht op 7 juli 2020.

Het stuk is op 14 juli 2019 opgestuurd naar de Vereniging Vrouw en Recht Clara Wichmann n.a.v. een Expertmeeting “Strafbaar stellen Seks zonder instemming” door de Vereniging georganiseerd bij Amnesty International te Amsterdam op 15 juli 2019, waar de aanwezigen, waaronder vele seksuologen (o.a. Professor Laan en vertegenwoordigers van Rutgers) hun enthousiasme toonden over het wetsvoorstel.

Dr. Linda Duits hield daar een betoog tegen het voorstel.

Het stuk is ook op 1 augustus 2019 gestuurd naar Marije Janssen n.a.v. een podcast met Linda Duits en een zedenadvocaat, waar kritisch wordt gesproken over het voorstel. Het voorstel werd als zinloos en onwerkbaar ervaren.

In een correspondentie met Rutgers, kenniscentrum voor seksualiteit, in 2019 werd beaamd dat het voorstel het risico van misbruik bevat en de uitvoering van de handhaving moeilijk voorstelbaar is maar de wet als waarde als een manier van stelling nemen tegen onvrijwillige seks heel belangrijk is.

Rutgers vindt het voorstel blijkbaar in de eerste plaats een activistische affiche tegen grensoverschrijdend gedrag.

Uiteraard is de wet daar niet voor bedoeld.

Het risico op misbruik vond Rutgers niet zo boeiend. Het belang van vrouwen moest zwaarder wegen.

Rutgers vindt het blijkbaar in het belang van vrouwen om mannen in een juridisch onmogelijk keurslijf te dwingen.

Blijkbaar beseft men niet dat onderlinge harmonie veel belangrijker is omdat dit het gezamenlijke belang van vrouwen en mannen bevordert.

Het voorstel is het tegengestelde van het streven naar harmonie.

Totaal werden op het voorontwerp ca. 80 bijdragen ingestuurd.

Deze waren meestal zeer kritisch, vooral t.a.v. het duidelijk aanwezige moralisme, de juridische opzet, de uitvoerbaarheid van de handhaving en het risico van misbruik.

In maart 2021 werd het huidige voorstel ter consultatie gelegd.

Hierbij werd gesteld dat in het voorstel rekening was gehouden met de eerdere consultatiebijdragen.

Helaas betreft dat niet de bijdragen die kritisch waren op de gedachte die achter het voorstel schuilt.

Het wetsvoorstel is daarentegen juist verder uitgewerkt in het kader van die

gedachte ondermeer dat onvrijwilligheid niet hoeft te blijken uit signalen van het slachtoffer en dat alle verantwoordelijkheid en bewijslast bij de man wordt gelegd.

Daar was juist veel kritiek tegen. Deze kritiek is in de toelichting niet weerlegd en blijkend uit de tekst demonstatief terzijde geschoven.

De stelling name van de Minister voor een feministische manvijandige aanpak wordt hiermee dus bevestigd.

Het is de vraag waarom er eigenlijk een consultatie is uitgevoerd.

Het wetsvoorstel blijft een voornamelijk politieke reactie op de #metoo affaires die de schijn van een oplossing van het probleem van onvrijwillige seks moet vormen.

Blijkbaar gaat het daar om.

Dat komt vaker voor in de politiek.

Beeldvorming wordt vaker verward met doelmatigheid.

Dat de wet in de praktijk niet uitvoerbaar is m.b.t. de handhaving en dat misbruik op de loer ligt doet er dan voor de Minister niet toe.

In de praktijk heeft dit wetsvoorstel een negatief effect.

Het behandelen van zedenzaken gaat al zo traag dat een zinvolle behandeling door alle vertragingen vaak niet meer mogelijk is.

Dat is nu het geval en dat zal zo blijven.

Juist de serieuze zaken, die waarbij geweld is toegepast, blijven door dit soort vage zaken over seks tegen de wil en seksuele intimidatie extra lang liggen.

Ook bij misbruik, waarbij iemand, vrijwel altijd een man, ten onrechte wordt beschuldigt, hetgeen in de nieuwe wet heel eenvoudig wordt, is het zeer ernstig dat behandeling op zich laat wachten.

Het voorstel bevordert dit soort ongewenste situaties.

Deze bijdrage is een bewerking van de eerder ingestuurde bijdrage op het voorontwerp.

Het meest opvallend is dat de Minister volhardt in een onjuiste benadering van de seksualiteit die lijkt te zijn gebaseerd op de huidige feministische seksuologie waarin de mannelijke seksualiteit is gemarginaliseerd.

Deze seksuologie wordt uitgedragen door de Rutgers Stichting die met rijks subsidie scholen vergiftigt met zijn manvijandige opvatting over seksualiteit.

Mannen moeten in die opvatting veranderen tot een soort vrouwelijke versie van henzelf. De “giftige mannelijkheid” moet bestreden worden.

Deze stichting is een warm voorstander van dit wetsvoorstel en het lijkt dat de stichting invloed heeft uitgeoefend bij de totstandkoming.

Hoewel seksualiteit het mechanisme van de voortplanting is en door de geslachtsdrift wordt gedreven, denken de voornamelijk vrouwelijke seksuologen

(Rutgers e.a.) thans dat seksualiteit een culturele kwestie is.

Dus een kwestie die maatschappelijk wordt gevormd en waarover discussies en meningen mogelijk zijn.

Mannelijkheid wordt door deze seksuologen gezien als een maatschappelijke constructie die door maatschappelijke gevormde stereotypering wordt bepaald. Niet wordt ingezien dat het andersom is. Seksualiteit is voornamelijk biologisch en is een van de uitgangspunten die het fundament van de samenleving vorm geeft samen met andere basisbehoeften.

Wat dat betreft is seksualiteit de uiting van de voortplantingsdrift die de sterkste kracht is in het universum en elke soort in zijn greep heeft en motiveert tot het mooiste wat in het leven van alle soorten bestaat.

Natuurlijk hebben alle sterke krachten altijd een negatieve kant.

Seksueel overschrijdend gedrag behoort daartoe en de wet bevat daar terecht reeds regels over. Dit commentaar levert daar geen kritiek op.

In de praktijk is het voor rechters al moeilijk genoeg om die regels effectief toe te passen. Het toevoegen van vage extra regels is geen verbetering.

Het devies van de huidige (vrouwelijke) seksuologen is dat mannen en vrouwen seksueel gelijk zijn, hetgeen een dwaling is van deze vrouwen die thans in het vakgebied domineren.

Helaas adviseren dit soort vrouwen vaak bij zedenzaken waarbij mannen moeten worden beoordeeld.

Die vrouwen hebben geen flauw idee van de mannelijke seksualiteit.

Dit devies leidt slechts tot onjuiste veronderstellingen die bij toepassing van de huidige en voorgestelde wet tot grote ongelukken kunnen leiden.

De Rutgers Stichting is een warm pleitbezorger van de voorgestelde wijziging van de wet. Deze stichting die voor 80% uit vrouwen bestaat en wordt geleid door een homoseksuele man kwam op 19 april 2021 met een initiatief met de #tothier om het seksuele geweld in de samenleving aan te pakken.

Rutgers wijst er op dat 50% van de vrouwen en 20% van de mannen te maken heeft gehad met seksueel geweld.

Er werden plannen gepresenteerd t.a.v. betere voorlichting op scholen en opleidingen voor professionals van diverse verenigingen en andere groeperingen in de samenleving.

Er moeten volgens Rutgers meer publiekscampagnes komen om de cultuur rond seksualiteit te verbeteren.

Men verwijst heel direct naar dit voorstel van Grapperhaus om de wet te wijzigen.

De Directeur van Rutgers, Ton Coenen, vindt het heel goed dat de nieuwe wet er komt, zodat, zoals hij zich voorstelt, vooraf gecheckt moet worden of seks OK is, omdat er anders sprake is van verkrachting als de initiatiefnemer, lees de man, zijn zin doordrijft.

Het is natuurlijk niet toevallig dat Rutgers nu met dit initiatief komt omdat het geven van voorlichting een belangrijke onderdeel vormt van de plannen van de Minister.

Het is dus in het belang van Rutgers, kenniscentrum voor seksualiteit, dat de wet er komt.

E.e.a. lijkt met elkaar te zijn afgestemd.

Wat het effect van de wet zal zijn en of er een zinvolle handhaving kan komen is voor Rutgers natuurlijk niet van belang.

De wet is in overeenstemming met het overduidelijke manvijandige beleid van Rutgers en dient hun belang van het geven van voorlichting.

Voorlichting is de belangrijkste activiteit van Rutgers en subsidie van het rijk is de belangrijkste bron van inkomsten.

In een eerdere correspondentie in 2018 met de vrouwelijke Voorzitter van de Raad van Bestuur van Rutgers wilde deze niet in gaan op het manvijandige beleid van de stichting, dat natuurlijk uiterst merkwaardig is omdat seksualiteit toch overwegend speelt tussen mannen en vrouwen en manvijandigheid daarbij niet bevorderlijk is.

Ze wilde daar gewoon niet op reageren. Ook ontkende ze het niet. Dat zegt genoeg.

Geconstateerd moet worden dat de wetswijziging heel goed uitkomt voor een stichting die daar commercieel belang bij heeft en feministische doelstellingen nastreeft waarin deze wet heel goed past.

Benadrukt wordt dat deze consultatiebijdrage gaat over de nieuwe wetsartikelen en niet over de bestaande artikelen in het Wetboek van Strafrecht waarin het element geweld een belangrijke rol speelt en waarin vrouwen ook een verantwoordelijkheid hebben.

De slachtoffers van zedendelicten, voornamelijk vrouwen, behoeven volgens het voorstel m.b.t. nieuwe artikelen die gaan over seks tegen de wil geen enkele actieve rol te spelen om aan te geven dat de seks onvrijwillig is.

In de wet is opgenomen dat ze volledig passief mogen zijn en toch later aangifte kunnen doen omdat de seks niet vrijwillig was.

Dat is opgenomen in het voorstel omdat naar de huidige opvatting van deskundigen vrouwen kunnen “bevrozen” bij seksuele toenadering door mannen.

Aan mannen de taak om die onvrijwilligheid bij volledige passiviteit in te schatten in een situatie waar de drift de ratio overheerst en het lichaam volledig wordt gestuurd door het autonome zenuwstelsel.

Dat is een schier onmogelijke taak en het voorkomen van seks tegen de wil kan daarom alleen mogelijk zijn als vrouwen eerder aangeven dat seks ongewenst is. Enige assertiviteit is in het leven benodigd.

Stommetje spelen en passief blijven is geen optie.

Het gevaar van misbruik van de voorgestelde wet moet zeer serieus worden genomen.

De aangifte kan n.l. ook een andere bedoeling hebben en in de praktijk van toepassing van een soortgelijke wet in Zweden is dat al voorgekomen.

Vrouwen dachten op die manier op eenvoudige wijze en voordelig van hun man af te komen.

Daarbij komt dat misbruik door de rechter moeilijk is vast te stellen omdat alle verantwoordelijkheid bij de man is gelegd.

Het in het voorstel beschreven scenario waarbij de man verantwoordelijk wordt gesteld voor het proces en de bewijslast krijgt toegedeeld is juridisch gezien een monstrum.

De man moet dan aan strenge eisen voldoen terwijl zijn autonome zenuwstelsel op dat moment de baas is terwijl de vrouw door een verdedigingsreactie door haar autonome zenuwstelsel volledig mag bevriezen en er absoluut niets van haar wordt verwacht.

Tegelijkertijd moet het seksuele proces dat plaatsgevonden heeft worden beoordeeld langs rationele lijnen en op basis van rationele normen.

Het is onmogelijk om niet rationele processen, zoals seksualiteit, op die wijze te beoordelen.

Het is onmogelijk voor de rechter om op die wijze tot een afgewogen oordeel te komen.

De man zit ook in een onmogelijke positie.

Hij moet in feite kunnen bewijzen dat hij niets onoorbaars heeft gedaan en ook niet een te groot risico heeft genomen dat hij zulks gedaan zou kunnen hebben.

Van een vrouw wordt niets gevraagd.

Het evenwicht in een rechtszaak is op die manier volledig zoek.

Als er door de vrouw geen enkele terugkoppeling is vereist dan is dat een onmogelijke opgave.

De rechter zal om schuld aan dit misdrijf vast te stellen toch een zekere mate van opzet of nalatigheid bij de man moeten vast te stellen tegen de achtergrond van de biologie van het seksuele proces en mogelijk een volledige passiviteit van de vrouw.

Aan vrouwen moet ook de eis kunnen worden gesteld dat ze zich niet in een situatie moeten begeven die zou kunnen uitdraaien op een versierpoging met een ongewenste afloop.

De conclusie moet zijn dat het voorstel teveel maatschappelijke en juridische haken en ogen heeft om effectief te kunnen zijn.

Het voorstel schiet zijn doel voorbij en werkt misbruik in de hand.

a. Algemeen en achtergrond.

In een brief aan de kamer heeft de Minister aangegeven het Wetboek van Stafrecht aan te willen vullen met bepalingen tot het verbieden van seksuele handelingen die niet uit vrije wil plaatsvinden.

Deze zijn nu strafbaar bij toepassing van dwang.

Ook wil hij seksuele intimidatie strafbaar stellen.

Als aanleiding van de wetswijziging wordt de #MeToo beweging genoemd.

In het kader van deze beweging kwamen diverse gevallen van machtsmisbruik aan de orde waarbij seksuele handelingen werden afgedwongen.

De beweging bestond al een aantal jaren onder andere benamingen maar kwam in 2017 tot snelle wasdom op het wereldtoneel van Hollywood en breidde zich toen snel uit over een groot deel van de wereld.

In diverse landen werden door regeringen maatregelen in het vooruitzicht gesteld.

De Conventie van Istanboel, die door de Raad van Europa in mei 2011 werd aangenomen en van kracht werd in augustus 2014 nadat 10 landen de conventie hadden geratificeerd, dient voor het bestrijden van geweld tegen vrouwen, inclusief seksueel geweld.

Landen hebben zich verplicht om maatregelen, o.a. in de vorm van wetgeving, te treffen om de doelstellingen van de conventie na te streven.

Artikel 39 richt zich op seksuele handelingen zonder wederzijds goedvinden en artikel 40 gaat over seksuele intimidatie.

De Conventie geeft overigens geen richtlijnen hoe zedelijkheidswetgeving vorm moet worden gegeven, bijvoorbeeld t.a.v. de vraag hoe het ontbreken van wederzijds goedvinden kan blijken en t.a.v. de bewijslast.

Toch wijzen voorstanders van een nieuwe sekswet vaak op deze Conventie.

De Minister stelt in zijn brief dat de nieuwe strafbaarstellingen in lijn zijn met de Conventie van Istanboel, verwijzend naar artikel 39 en 40.

Hij zegt niet dat de huidige wet daaraan niet voldoet, maar suggereert dat wel.

Volgens de tekst van de Conventie is n.a.v. artikel 39 geen aanpassing van de zedelijkheidswetgeving in Nederland nodig.

T.a.v. het gestelde in artikel 40 is er al geruime tijd discussie in de tweede kamer die nog niet tot resultaat heeft geleid.

Maatschappelijk gezien is het zeer de vraag in hoeverre de staat zich moet bemoeien met het seksuele leven van staatsburgers.

Het kan nodig zijn als daar een gemeenschappelijk belang mee wordt gediend.

Seks dient uiteraard altijd vrijwillig te zijn.

Iedereen zal vinden dat seks onder dwang niet mag, zoals dwang altijd en in alle gevallen ongewenst is en slechts bij noodzaak is voorbehouden aan de staat.

De huidige wetgeving voldoet echter wat dat betreft uitstekend.

Seks onder dwang leidt tot verkrachting en dat is in de wet uitdrukkelijk strafbaar gesteld.

Het opnemen van een apart artikel m.b.t. strafbaarstelling van onvrijwillige seks is daarom overbodig.

Wat is feite gebeurt is het aanstellen van de man als verantwoordelijke voor het juiste verloop van het seksuele proces waarbij de vrouw als jury optreedt.

Als zij vindt dat het proces niet naar haar zin was of dat ze achteraf gezien spijt heeft van het gebeurde kan ze aangifte doen.

De bewijslast ligt dan bij de man. Hij moet aantonen dat hij niets heeft gedaan dat hem verweten kan worden. Van de vrouw wordt niets verwacht. Ze mag helemaal passief zijn geweest.

Het verschil tussen haar aanwezigheid of afwezigheid bij de seksuele activiteit vervaagt. Haar rechtspersoonlijkheid speelt geen rol en is dus overbodig.

Hoewel in allerlei situaties wordt betoogd dat de vrouw gelijk is aan de man en belangrijke functies moet kunnen bekleden en in de ogen van maatschappelijke organisaties voorrang moet krijgen boven mannen en zelfs al beter wordt aanbevolen wordt ze in dit voorstel van wijziging van de wet als handelingsonbekwaam voorgesteld.

Deze merkwaardige tegenstelling in het denken kan natuurlijk geen stand houden.

Als de vrouw gelijk is aan de man moet ze dat ook in deze wet zijn en dus ook gelijke verantwoordelijk dragen.

Is ze dat niet in het kader van deze wet, zoals voorgesteld, dan kan ze dat anderszins maatschappelijk ook niet zijn.

Dit is een belangrijk juridisch obstakel.

Het voorstel t.a.v. de wetswijziging heeft moralistische trekjes.

Het stelt dat de wet niet meer voldoet aan de maatschappelijke normen, maar die normen zijn blijkbaar de normen van de politieke partijen die nu aan de macht zijn, eventueel geïnspireerd door bevriende maatschappelijke groeperingen.

Daar zitten nogal wat vrijheidsbeperkende aspecten aan, vaak gebaseerd op moralistische of religieuze overwegingen.

De genoemde normen hebben daardoor een moralistisch karakter.

Onder het mom van vrijwillige seks wil men normen stellen en voorschrijven hoe seks er uit moet zien.

Dat voorschrift over het seksuele leven van staatsburgers wil men vastleggen in het Wetboek van Strafrecht.

Daarmee bepaalt de Staat dus welke seks wel mag en welke niet, op straffe van een sanctie.

De Staat wil blijkbaar via het Wetboek van Strafrecht les geven in seks die zij juist en gezond achten. De staat als zedenmeester.

Op die manier worden er geen mensen beschermd doch worden juist

onvrijheden voorgeschreven.

Uiteraard is daar geen algemeen belang mee gediend.

Het is voorspelbaar dat ook het prostitutiebeleid weer via deze ontwikkelingen aan de orde komt.

De brief van de Minister doet erg denken aan het wetvoorstel van een paar jaar geleden, waarbij mannen die naar een prostitué gaan en zouden kunnen vermoeden dat ze gedwongen wordt tot prostitutie of anderszins niet voldoet aan de vergunningen criteria, een strafbaar feit plegen.

Inmiddels is dat voorstel wet geworden na goedkeuring in de eerste kamer.

Dat was een compromis met de conventionele partijen die een algemeen verbod op hoerenlopen volgens het Zweedse model voorstaan.

De volgende stap is dat hoerenlopen verboden moet worden omdat de mensen die zich opwerpen als bewakers van onze normen zich niet kunnen voorstellen dat prostitutie ooit vrijwillig kan zijn. Zo wordt in Zweden gedacht.

Via die weg wordt seks met een prostitué al strafbaar binnen de wet die thans wordt voorgesteld.

Het is duidelijk dat de mensen die tegen prostitutie zijn om die (oneigenlijke) reden voorstander zijn van de voorgestelde wetgeving.

Dat is een onjuiste drijfveer.

Wetten moeten niet worden ontworpen om een ander doel te dienen dan in de wet is gesteld.

Het voorstel wetwijziging heeft blijkbaar een moralistische grondslag en wil seksuele onvrijheden in het Wetboek van Strafrecht vastleggen die zijn gebaseerd op religieuze of andere moraliserende principes .

Ook de huidige regels t.a.v. de prostitutie staan daarmee weer op losse schroeven.

Dat is ongewenst.

Het opleven van de mentaliteit van zwarte kousen en spuitjeslucht van de jaren vijftig van de vorige eeuw moet krachtig worden bestreden.

Waarschijnlijk onbedoeld wordt overigens ook de maatschappelijke positie van de vrouw flink verzwakt a.g.v. de gedachte dat van de vrouw geen enkele, afkeurende dan wel goedkeurende, activiteit wordt verwacht gedurende het seksuele proces met een man, terwijl de man volledig verantwoordelijk wordt gesteld.

#Metoo had ernstige gevolgen voor de rechtsstaat en rechtsorde.

Seksuele delicten werden voornamelijk in het publieke domein aan de orde gesteld.

Mannen kregen in feite op hun donder vanwege hun grensoverschrijdend gedrag, van nature voortkomend uit hun voortplantingsdrift, dat normaal in toom wordt gehouden wordt door een dun laagje beschaving, maar zo nu en dan de

kop opsteekt, met name bij mannen die bekleed zijn met macht.

De discussie leverde hoge kijkcijfers op bij praatprogramma's waar vrouwen hun klachten over mannen uitgebreid uit de doeken deden en de mannen deemoedig knikten en zich publiekelijk moesten schamen.

De vrouwen etaleerden zich vooral als wilsonbekwame slachtoffers.

Natuurlijk heeft dat voor hen niets ten goede veranderd.

Mannen liepen wel ten onrechte schade op.

Mannen verloren hun baan nadat ze door de publieke opinie waren veroordeeld.

Een aantal mannen pleegde zelfmoord omdat ze de schande niet konden dragen.

Vaak bleken ze onschuldig, zoals de Directeur van de schouwburg in Stockholm, Benny Frederikson.

De vrouwelijke hoofdredacteur van het Zweedse Avondblad, die een artikel had geplaatst n.a.v. anonieme beschuldigingen, voelde zichzelf niet schuldig aan zijn zelfmoord.

Ze vond dat zijn zelfmoord zijn eigen keuze was geweest.

Veel Zweedse mannen riepen om haar vervolging.

Een redacteur die het plaatsen van het artikel om ethische redenen had afgeraden was op staande voet ontslagen.

#Metoo stelde de rechtsstaat op het gebied van seksuele delicten buiten werking en heeft in feite de schandpaal weer in het leven geroepen, terwijl een doel van de rechtsstaat juist is om willekeur en eigen richting te voorkomen.

Rechtszaken zijn er nauwelijks geweest.

Zelfs zaken die veel ophef veroorzaakten hebben nog niet tot een zitting van de rechter geleid.

Het OM en Ministerie van Justitie in de verschillende landen deden niets om de publieke berechting tegen te gaan en de rechtsorde te handhaven.

Helaas doet de voorgestelde wetwijziging van het Wetboek van Strafrecht ook niets om herhaling hiervan te voorkomen.

Dat is een ernstig gebrek in het voorstel.

#Metoo heeft mannen tot dader verklaard en vrouwen tot slachtoffer.

Vrouwen liepen daarin voorop en de publieke opinie deed de rest.

Dat mannen dader zijn wisten we al.

De geslachtsdrift, die inherent is aan de natuurlijke drang van alle soorten om zich voort te planten, wil de maatschappelijke normen wel eens opzij zetten.

Mannen zijn dagelijks met hun geslachtsdrift bezig.

Veel meer dan vrouwen.

Mannen hebben overigens niet blijvend last van de bevestiging van hun natuurlijke rol als dader. Dat is niet nieuw.

In #Metoo hebben vrouwen publiekelijk getuigenis afgelegd van het feit dat hun onrecht werd aangedaan, terwijl ze daar niets tegen deden of niets tegen konden doen .

Daardoor hebben ze zichzelf tot wilsonbekwaam slachtoffer verklaard.

De maatschappij heeft die rol bevestigd.

Blijkbaar moet dat nu in de wet worden vastgelegd.

Het zichzelf aanduiden als slachtoffer is voor vrouwen veel slechter dan ze ooit hebben kunnen vermoeden.

Het enthousiasme van feministen voor #Metoo blijkt achteraf niet zo slim. Ze hebben zichzelf niet slechts als slachtoffer aangeduid, ze hebben ook aangegeven dat ze zich vaak niet kunnen verweren door fysieke en psychische onmacht.

Hun rechtspositie wordt hierdoor aanzienlijk aangetast, omdat ze blijkbaar wilsonbekwaam en daardoor geen volwaardige individuen zijn.

In de huidige maatschappelijke discussie en ook in de brief van de Minister ligt het zwaartepunt van de regeling bij het feit dat vrouwen niet afwijzend kunnen reageren bij een poging van een man om grenzen te overschrijden.

Het voorstel van de wetwijziging van de zedelijkheidswetgeving is daar grotendeels op gebaseerd.

Vrouwen krijgen hiermee in de zedelijkheidswetgeving de rechtspositie van een wilsonbekwaam en machteloos individu.

Dat doet erg denken aan de tijd dat vrouwen om dezelfde reden geen kiesrecht hadden.

Daarentegen bestaat er tegenwoordig een sterke drang van vrouwengroepen om t.a.v. het onderwerp abortus volledig zeggenschap te hebben.

De vrouw moet daar eigenstandig kunnen beslissen onder het mom “baas in eigen buik”. Er wordt van uitgegaan dat ze dat kunnen en mannen komen in het verhaal niet voor, terwijl er bij een zwangerschap toch altijd een man betrokken is.

Dat idee botst hevig met de toegestane passiviteit bij het ondergaan van seks tegen de wil. Als ze daar volgens de wet volledig willoos mag zijn en de man geheel verantwoordelijk wordt gesteld voor het verloop van het seksuele contact is het onmogelijk dat ze bij abortus autonoom zou kunnen beslissen.

Het is onbegrijpelijk dat feministische organisaties niet begrijpen dat dit idee funest is voor vrouwen.

Vrouwen hadden allang op de barricaden moeten staan tegen de voorstellen van de Minister.

#Metoo is ook een beweging die leidt naar verpreutsing van de samenleving.

Mogelijk past dit in een reeds ingezette trend.

Terug naar de jaren vijftig van de vorige eeuw.

Een groep van ca 100 Franse vrouwelijk kunstenaars o.l.v. Catharine de Neuve heeft daar in 2017 met een ingezonden brief in een Franse krant voor gewaarschuwd.

Ze waarschuwden tegen het verbod op de “onhandige versierpoging”.

Dat moet kunnen, vinden ze.

De verhouding tussen mannen en vrouwen levert immers ook wel eens ongemakkelijke momenten op.

Brigitte Bardot deed het dunnetjes over door de klagende Amerikaanse actrices hypocriet en schadelijk voor de samenleving te noemen.

Eerst paptten ze aan met filmbazen voor een filmrol en daarna schreeuwden ze moord en brand over aanranding omdat ze geen rol meer kregen.

De beelden die er zijn met actrices die als een tros druiven aan Harvey Weinstein hangen (in de hoop op een rol) doen vermoeden dat BB gelijk heeft. Zij zouden volgens haar hebben gehandeld uit eigen financieel belang, hetgeen mogelijk juist is omdat er tegelijkertijd in Hollywood een strijd werd gevoerd voor hogere salariëring voor vrouwelijke acteurs.

In feite is #Metoo een breuk met de Hollywood traditie van de beschikbaarheid van actrices voor een wederdienst in ruil voor een rol.

Als een actrice auditie deed voor een rol dan gaf ze doorgaans aan dat ze “tot wederdienst bereid was”.

In een cultuur waarin vrouwen heel graag iets willen en mannen daardoor macht over hen krijgen is dat logisch.

Toen Marilyn Monroe in een interview daarnaar werd gevraagd antwoordde ze dat “er nog nooit iemand dood was gegaan door een beetje seks “.

Ze vond het allemaal niet zo belangrijk.

Met name in Amerika heeft #Metoo tot heftige tegenacties geleid.

Bedrijven stopten met het aannemen van vrouwelijk personeel of voerden strenge regels in t.a.v. het samen werken van mannen en vrouwen.

Sommige mannen besloten voortaan geen relaties met vrouwen meer aan te gaan.

Men go their own way. (MGTOW)

#Metoo heeft mannen en vrouwen uit elkaar gedreven.

De belangrijkste les van #Metoo die mannen zeggen te hebben geleerd is dat je vrouwen nooit kunt vertrouwen.

#Metoo wordt als een aanleiding genoemd voor de wijziging van de zedelijkheidswetgeving.

#Metoo gaat vooral over seksueel misbruik in situaties van machtsverschil.

Daar is in feite altijd sprake van dwang of ten minste een machtsverhouding.

Daar is in het Wetboek van Strafrecht al in voorzien.

De machtsongelijkheid wordt daarbij al expliciet genoemd als grond van strafbaarheid.

De visie die de Minister geeft over de manier waarop hij de wet wil aanpassen en de manier waarop hij dat wil aanpakken gaat veel meer over andere situaties waarbij, zonder machtsongelijkheid, de vrijwilligheid mogelijk in de knel kan komen puur door het ontsporen van het seksuele proces .

Daarbij wil hij meer verantwoordelijkheid leggen bij de initiatiefnemer.

De wetswijzigingen gaan dus eigenlijk niet over #Metoo.
#Metoo wordt als politiek middel gebruikt om de wet te wijzigen..
Er moet blijkbaar een politiek probleem worden opgelost.
Dat wordt gedaan om de vrijheid van mensen in hun seksualiteit aan banden te leggen. Big Brother komt steeds dichterbij. George Orwell zou zijn vingers aflikken als hij nog leefde.

Hoewel #Metoo als aanleiding voor de wetswijziging wordt gegeven lost de voorgestelde wetswijziging geen #Metoo probleem op.

Met name de feministische beweging reageerde zeer fel en afwijzend op de brieven van De Neuve en Bardot.
Deze beweging was juist erg ingenomen met #Metoo en het aan de schandpaal nagelen van mannen.
#Metoo is daarom in breder verband een haatactie van feministische vrouwen die de mannelijke seksualiteit wil bestrijden en macht over mannen wil verkrijgen door ze in een kwaad daglicht te stellen.
Feministen willen macht over mannen krijgen door ze wettelijk te beperken in het ontplooiën van hun identiteit en seksuele behoefte.
Het moet in samenhang worden gezien met de afkeuring van mannelijke eigenschappen die de giftige mannelijkheid wordt genoemd.
In het algemeen zijn feministen van mening dat (hetero) mannen niet deugen en seksuele roofdieren zijn.
De intentie om de zedelijkheidswetgeving te veranderen stond sterk in de belangstelling van de media en met name de media die feministisch georiënteerd zijn.
In allerlei praatprogramma's werd er over gesproken, vooral met vrouwelijke deelnemers.
Veel vrouwelijke slachtoffers werden weer ten tonele gevoerd.
De kijkcijfers stegen tot grote hoogte.
Of de eisen die aan mannen in de voorgestelde wetgeving worden gesteld eerlijk en realiseerbaar zijn kwam niet aan de orde.
Uiteindelijk gaat het voorstel van de Minister over het stellen van eisen aan mannen op straffe van sancties.
Waar zijn de mannen dan bij de gesprekken.
De deelnemende vrouwen geven overigens vaak de indruk dat ze nooit seks hebben gehad.
Enkele advocaten die veel zedenzaken doen gaven aan dat de wet geen verbetering is en de bewijsvoering niet eenvoudiger zal worden.
Op 31 mei 2019 was Minister Grapperhaus in het programma M van de feministische Margriet van der Linden.
Aangezien deze vrouw lesbisch en zeer onaantrekkelijk is is zal ze waarschijnlijk nooit in de situatie komen waar aan de voorgestelde wet voor haar als slachtoffer wordt getoetst.

Toch nam ze de Minister omstandig de maat over de wijze waarop de heteroseksuele mannen door hem zullen worden aangepakt.

Ze was maar matig tevreden over het bestraffen van deze notoire belagers van haar heteroseksuele soortgenoten.

Er was veel emotie in dit programma waar de mannenhaat torenhoog aanwezig was.

Helaas moet worden geconstateerd dat het voorstel van de Minister sterk is beïnvloed door de haatcampagnes op basis van de feministische ideologie, versterkt door de oproep van vrouwen die door hun geaardheid en voorkomen nooit iets met mannen zullen hebben.

Toen de Consensus wet per 1 juli 2018 in Zweden werd ingevoerd had dat een duidelijke relatie met het verbod op hoerenlopen dat in 1999 van kracht was geworden.

Het Zweedse landsbestuur, dat al jarenlang socialistisch en feministisch is, vindt dat mannen opnieuw moeten worden opgevoed.

Vrouwen zijn goed en mannen deugen niet.

Uitgegaan wordt van de gedachte dat seks met een prostitué verkrachting is.

Het verbod op hoerenlopen gaat echter niet over het beschermen van kwetsbare vrouwen maar over het aanpakken van de mannen die door hun macht en geld anderen kunnen misbruiken om hun lust te bevredigen.

Het gebruik van een prostitué staat gelijk aan verkrachting, niet omdat een vrouw dan slachtoffer is maar om het intrinsieke kwaad van de man te bestraffen dat door zijn daad wordt bevestigd.

Toen duidelijk werd dat de prostitutiewet in Zweden negatief was voor de prostituees vond de regering dat “toelaatbare nevenschade “ bij het heropvoeden van mannen.

Het heropvoeden van mannen staat dus voorop.

Bij de Consensus wet gaat het weer over hetzelfde.

Mannen moeten gestraft worden voor het feit dat ze proberen hun lust te bevredigen zonder dat een vrouwelijke partner dat ook wil.

Weer gaat het om het kwaad dat de man tot zijn daad brengt en niet om de eventuele schade die hij veroorzaakt.

Mannen moeten in feite worden gestraft voor het feit dat ze man zijn.

Dat blijkt ook uit de discussie over seks met vrouwelijke robots in Zweden.

Daar werd al meteen het geluid gehoord dat dit verboden moest worden.

Dit zou gelijk zijn aan prostitutie, dus verkrachting.

Uiteraard heeft deze houding van de regering tot veel strijd geleid tussen aanhangers van dit manvijandelijke standpunt en mannen en vrouwen die op een harmonieuze en natuurlijke manier willen samenleven en uitgaan van de natuurlijke behoeften die mensen hebben.

Soms probeert men het zo voor te stellen alsof mannen ook onder de mannelijke

eigenschappen lijden, hetgeen natuurlijk niet het geval is.

Mannen (evenals vrouwen) hebben eigenschappen die evolutiebiologisch zijn gevormd en waar zij zich goed bij voelen.

Zij zijn er trots op dat hun eigenschappen konden leiden tot heldendaden, zoals het bevrijden van Europa van de nazi's, het redden van voetballertjes uit een Thaise grot (juli 2018) en tot grote prestaties in de kunst.

Mannen scheppen en vernietigen.

Een vrouwelijk Bach zal er nooit bestaan en een vrouwelijke Jack the Ripper ook niet, aldus de antifeministische antifeministische feministe Camille Paglia.

Mannen stellen prijs op hun geslachtsdrift en zijn daar trots op, maar keuren verkrachting en aanranding sterk af.

In de gevangenis hebben plegers van zedenmisdrijven de laagste status.

De meeste vrouwen voelen zich wel bij de natuurlijke verhoudingen tussen mannen en vrouwen en de bestaande vrijheden en dat is wat de Franse kunstenaars terecht tot uitdrukking wilden brengen.

De maatregelen van de Minister om tot een nieuwe sekswet te komen werden door Nederlandse feministische organisaties met gejuich ontvangen.

Het opperhoofd van de seksuologie in Nederland, de feministische Hoogleraar Laan van de UVA, gaf op Twitter aan dat dit een stap in de goede richting is.

Professor Laan voert de NVVS aan die voor 80% uit vrouwen bestaat.

De weinige mannelijke seksuologen praten haar naar de mond, omdat haar macht groot is.

De nieuwe maatregelen passen in haar opvattingen over de seksuologie waarin ze mannen hun authentieke seksualiteit heeft afgenomen.

Hun Libido bestaat in haar seksuologie niet meer.

Mannen en vrouwen zijn gelijk en daarmee bedoelt ze hetzelfde.

Ze heeft een stichting opgericht die streeft naar seksueel welzijn op basis van gelijkheid.

Ze heeft weinig succes met haar stichting omdat mensen elkaar niet aantrekkelijk vinden door gelijkheid maar juist door het feit dan mannen en vrouwen niet gelijk zijn.

Gelijkheid leidt juist tot minder seksueel welzijn.

Professor Laan heeft geen opening gevonden naar mannen omdat ze aansluiting heeft gezocht bij mannen van de Stichting Emancipator.

Mannen moeten niets hebben van die stichting.

Hun voorman, Jens van Tricht, wordt in de sociale media steevast de “soja etende zitplasser” genoemd. Hij is van mening dat mannen eigenlijk stumperds zijn die gevangen zitten in hun giftige mannelijkheid. Hij denkt dat ze veel kunnen leren van feministen.

Van Tricht is in de ogen van mannen geen echte man. Hij telt niet mee.

De enige reden dat er naast mannen vrouwen bestaan is de geslachtelijke

voortplanting die zoogdieren eigen is.

Professor Laan laat dit feit ten onrechte altijd buiten beschouwing.

Zij ziet seks als een “plezierige “ verpozing binnen een relatie.

Dat er nog mannen zijn die seksuele grenzen van vrouwen overschrijden komt volgens Professor Laan omdat hen die slechte mannelijke eigenschappen zijn aangeleerd binnen de maatschappelijke stereotypering, vooral binnen de mannencultuur van het verderfelijke patriarchaat.

Dat moet worden afgeleerd en dat kan, want een man is een sociaal construct en kan dus veranderen, aldus Laan.

Seksualiteit wordt op die wijze cultuur en binnen de maatschappij zijn daar afspraken over te maken, aldus deze feministische seksuologen. Op die wijze kun je ook beargumenteren dat het niet handelen volgens afgesproken procedures door mannen opgenomen kan worden als strafbaar in het Wetboek van Strafrecht ongeacht de mate van dwang of geweld dat heeft plaatsgevonden. Dat gaat veel verder dan hetgeen thans strafbaar is gesteld.

De evolutiebiologische opvattingen over seksualiteit, die de opvattingen van Laan logenstraffen, zijn een fantasie van mannen, aldus Professor Laan op Radio 1 op 12 oktober 2018.

Het is totaal onjuist en onterecht dat wetgeving mede op basis van dit wereldvreemde idee over de seksuologie van feministische seksuologen in het algemeen over en mannen en seksualiteit in het bijzonder, wordt gewijzigd.

Ze roemde een artikel van Saskia Noort in het AD van eind mei 2019, waarin die de nieuwe sekswet geweldig vindt en betoogt dat het zo geil kan zijn om samen te bespreken welke seksuele acties wel of niet uitgevoerd gaan worden. Blijkbaar helpt de nieuwe beoogde bepaling voor Saskia Noort om het seksuele proces een positieve wending te geven.

Saskia Noort laakt het gedrag van mannen die op sociale media zouden hebben geklaagd dat ze niet kunnen nagaan of een vrouw al dan niet vrijwillig seks ondergaat, zeker als ze passief mag zijn.

Zij vindt dat onzin omdat mannen dat toch kunnen vragen.

Mannen die daar over klagen zijn in haar ogen blijkbaar autistisch.

In werkelijkheid was dat niet waar de mannen op sociale media op attendeerden. Mannen maken zich zorgen of ze onder de nieuwe wetgeving achteraf aangeklaagd kunnen worden terwijl naar hun idee de seks volledig vrijwillig plaats vond.

Ze vrezen misbruik.

Zij zijn er niet van overtuigd dat vrouwen, bijvoorbeeld door spijt of teleurstelling, na afloop toch niet op andere gedachten kunnen komen en aangifte tot verkrachting doen.

Mannen vertrouwen het onderzoek niet waarnaar vaak wordt verwezen en waaruit zou blijken dat valse aangifte weinig voor komt.

Ze wijzen er op dat aangiftes vaak worden ingetrokken nadat de vrouwen is verteld dat valse aangifte strafbaar is.

De gevestigde instituten op het gebied van seksualiteit, zoals het Instituut Rutgers, Kenniscentrum voor Seksualiteit, verklaarden zich in de afgelopen jaren allemaal voor nieuwe regels. Deze instituten zijn sterk feministisch en worden voor meer dan 80% bezet door vrouwen.

Rutgers was altijd voor de Zweedse wet.

Toen de Minister had aangegeven dat het Zweedse model niet zal worden gehanteerd heeft Rutgers aangegeven het daar mee eens te zijn omdat door dat model het gecompliceerde proces van de seksualiteit niet gerespecteerd wordt. Een totale omslag.

Nu de Minister het Zweedse model wel wil invoeren zonder dat zo te noemen is Rutgers het weer met de Minister eens.

Het enthousiasme van Rutgers voor het voorstel is zeer groot.

Het is zeer de vraag of de dames van Rutgers eigenlijk begrijpen waar deze wet over gaat.

Toen er in een discussie met Rutgers werd gewezen op de mogelijkheden van misbruik door vrouwen van de Zweedse wet vond de woordvoester Willy van Berlo dat slechts een nadeel bij de vele voordelen.

De voordelen heeft ze echter nooit benoemd.

Blijkbaar is het proces van de seksualiteit nu ineens niet meer gecompliceerd of wordt dat eenvoudiger door het voorstel van de Minister?

Vaak komen er in de media verhalen over ernstige seksuele delicten die de noodzaak van nieuwe wetgeving moeten benadrukken.

In de Volkskrant van 28 juni 2019 interviewde Maartje Laterveer een bekende Indiase publiciste die in het verleden slachtoffer is geweest van een verkrachting door een groep mannen.

Daarbij werd haar vriend bedreigd met castratie als hij haar zou verdedigen.

Dit is een zeer ernstig feit dat naast een seksueel delict vooral een geweldsdelict is.

Daar hebben we goede wetgeving voor. Het was dus een slecht voorbeeld.

Toch was de conclusie van het interview dat het goed was om de zedelijkheidswetgeving te verbeteren, zoals recentelijk in Zweden met de Consensus wet.

Ook de plannen van de Minister werden benoemd als een stap in de goede richting.

Het moet toch duidelijk zijn dat een gruwelijke verkrachting onder doodsbedreiging niets te maken heeft met een wet die de vrijwilligheid bij seks probeert veilig te stellen.

Die vergelijking gaat volledig mank.

Door op die manier de nieuwe wetgeving te verdedigen wordt duidelijk dat de

strekking van de voorstellen van de Minister niet begrepen wordt of wordt misbruikt voor een andere agenda.

Een ander geval deed zich voor bij een verkrachting van een jonge Indonesische studente in Rotterdam.

Zij bleek zeer gewelddadig mishandeld te zijn waarbij ze een inwendige slagaderlijke bloeding opliep.

Hoewel er een seksueel element was bij de mishandeling was het vooral een geweldsmisdrijf.

Zo is het door de rechtbank ook behandeld.

Na het gebeurde vond er een demonstratie plaats van allerlei groeperingen die zich regelmatig tegen mannen keren.

Mannen zijn immers de daders van dit soort gruwelijkheden.

Aan de demonstratie deden ook veel mannen mee.

De Stichting Rutgers vond dat hoopgevend.

Desgevraagd deelde Rutgers mede dat men dit hoopgevend vond om dat mannen misschien leren dat dit niet kan.

Men vond dat passen in de seksuele voorlichting die zij geven.

D.z.z. is aangegeven dat deze houding van Rutgers zeer beledigend is voor mannen omdat er geen enkele man is die vindt dat het OK is om een vrouw van de fiets te sleuren en zo ernstig te mishandelen.

Dit heeft niets te maken met het feit dat mannen graag seks willen hebben en daarom soms hun handen niet thuis kunnen houden.

De voorlichting van Rutgers heeft hierin geen plaats.

Dit is het werk van een psychopaat dat door iedereen wordt verafschuwd.

Dit heeft niets met seks te maken.

Daarom liepen mannen mee in de demonstratie om mee te leven met het slachtoffer dat ook hun vriendin of zusje had kunnen zijn en namen op de koop toe dat ze beschimpt werden door vrouwelijke schreeuwers die denken het alleenrecht te hebben van de verontwaardiging over dit soort delicten.

Uit deze voorbeelden blijkt dat de discussie over dit soort delicten en hun verband met seksualiteit totaal verknipt is en wordt beheerst door manvijandige sentimenten, ook bij een instituut als Rutgers dat zich een kenniscentrum noemt op het gebied van seksualiteit.

Voorstanders voor aanpassing van de wet stellen vaak dat andere Europese landen ons al voor zijn gegaan.

Dat is niet het geval.

Naast Zweden, waar de nieuwe wet medio 2018 is ingegaan, is een Spaanse provincie bezig om een soortgelijke wet in te voeren waarin toestemming van de vrouw vooraf benodigd is.

In beide landen werd als aanleiding verwezen naar #Metoo maar was de

daadwerkelijke aanleiding een geval van groepsseks waarbij de rechter van oordeel was dat de betrokken vrouw onvoldoende weerstand had getoond en de mannen werden vrijgesproken of een straf kregen voor seksueel misbruik i.p.v. voor verkrachting.

In beide landen oordeelde de publieke opinie anders en dat was de echte aanleiding tot nieuwe wetgeving.

Een reactie op de publieke opinie dus.

In Spanje is veel vertraging ontstaan door heftige maatschappelijke weerstand. Alleen in de Provincie Andalusië is een variant van de Zweedse wet ingevoerd. In beide landen dragen de discussies bij aan sterke antifeministische sentimenten.

In Zweden heeft dat als tegenreactie mede geleid tot sterke groei van de rechtse partijen, zoals de Zweden Democraten en in Spanje geeft de nieuwe partij VOX openlijk aan antifeministisch te zijn en heeft met dat thema bij de laatste verkiezingen zeer goede resultaten behaald.

b. Aanleiding voor de wetswijziging.

De Minister stelt dat de maatschappelijke discussie over welk gedrag als seksueel grensoverschrijdend moet worden aangemerkt een discrepantie bloot legt tussen wat maatschappelijk wordt gezien als seksueel grensoverschrijdend gedrag en wat strafrechtelijk als zodanig wordt gekwalificeerd.

“Seks behoort vrijwillig te zijn en mensen moeten zich ongehinderd en vrij in het openbaar kunnen begeven, zonder angst voor ongewilde seksuele handelingen of ongewenste seksuele toenadering.

De #Metoo-beweging heeft onder de aandacht gebracht hoe wijdverbreid seksueel grensoverschrijdend gedrag voorkomt en heeft bevestigd hoe ernstig en langdurig de gevolgen hiervan kunnen zijn.

Ook is uit de maatschappelijke stelling name duidelijk geworden dat niet alleen ernstige vormen van seksueel grensoverschrijdend gedrag, zoals seks tegen de wil van een ander, maar ook lichtere vormen, zoals ongewenste seksuele betasting en het maken van seksuele toespelingen, sterker worden afgekeurd dan voorheen.

Tegelijkertijd schiet de strafrechtelijke bescherming tegen veelvoorkomende vormen van seksueel grensoverschrijdend gedrag op onderdelen tekort.

De huidige drempel voor het bewijs van dwang bij aanranding en verkrachting is betrekkelijk hoog.

Daarnaast biedt de strafwet geen zelfstandige bescherming tegen seksueel intimiderend gedrag in de openbare ruimte, terwijl dit gedrag door veel mensen als schadelijk en strafwaardig wordt ervaren.

Daarom is de Minister voornemens om seksuele interactie tegen de wil en seksuele intimidatie in de openbare ruimte strafbaar te stellen in het Wetboek van Strafrecht.

Met deze aanscherping van de strafwet wordt de seksuele autonomie van een ieder beter strafrechtelijk beschermd.”
Aldus de Minister in zijn brief.

c. Contouren van de nieuwe wettelijke bepalingen.

De Minister stelt in zijn brief het volgende:

“Om de strafrechtelijke normstelling meer in lijn te brengen met de sociale norm rondom onvrijwillige seksuele interactie willen wij in aanvulling op de huidige dwangdelicten nieuwe seksuele misdrijven introduceren.

Daarin is niet de dwang, maar het handelen tegen de wil criterium voor strafrechtelijke aansprakelijkheid.

Dit heeft tot gevolg dat er meer verantwoordelijkheid komt te liggen bij degene die het (verdergaande) seksuele contact initieert.

Strafbaar wordt degene die met een persoon seksuele handelingen pleegt of een persoon seksuele handelingen laat plegen of ondergaan, terwijl diegene weet of behoort te weten op grond van feiten of omstandigheden dat deze handelingen tegen de wil van die persoon plaatsvinden.

Het bewijs hiervan kan volgen uit de verklaringen van het slachtoffer, de verdachte en eventuele getuigen van de seksuele interactie.

T.a.v. de strafmaat wordt gedacht aan een gevangenisstraf van vier jaar voor lichter delicten en 6 jaren voor zwaardere delicten.

Als gevolg van de nieuwe strafbaarstellingen wordt het naar het oordeel van de Minister voor slachtoffers eenvoudiger om aangifte te doen van ongewilde seksuele interactie.

Voortaan hoeft niet te worden bewezen dat een slachtoffer zich heeft verzet dan wel dat het voor een slachtoffer onmogelijk was om zich te onttrekken aan de seksuele handelingen.

Niet de dwang, maar het handelen tegen de wil wordt het uitgangspunt voor strafbaarheid.

Zowel slachtoffers van ernstige als van lichtere vormen van ongewilde seksuele interactie zijn hierbij gebaat.”

De Minister wil daarnaast de ondergrens voor strafrechtelijke aansprakelijkheid verlagen door zowel een opzetvariant (weten) als een schuldvariant (behoren te weten) van het delict seksuele interactie tegen de wil te introduceren.

“De opzetvariant omvat zowel opzet, waarbij iemand weet dat handelingen tegen de wil van een ander plaatsvinden, als opzet in de voorwaardelijke vorm, waarbij iemand de aanmerkelijke kans bewust aanvaardt dat de handelingen tegen de wil van de ander plaatsvinden.

Bij de schuldvariant ligt de ondergrens voor strafrechtelijke aansprakelijkheid lager.

Hiervoor is voldoende dat er feiten en omstandigheden waren waaruit iemand de onvrijwilligheid van de ander had kunnen afleiden of op grond van feiten en omstandigheden had behoren af te leiden.”

Gevolg van de introductie van een schuldvariant kan zijn dat iemand strafrechtelijk aansprakelijk wordt gehouden wegens het plegen van seksuele handelingen tegen de wil van een ander waarvan hij zich niet bewust was, maar die hem of haar worden toegerekend, omdat betrokkene deze situatie had behoren te onderkennen.

Dat acht de Minister niet onverantwoord omdat degene die het (verdergaande) seksuele contact aangaat hieraan kan ontkomen door oplettend te zijn en na te gaan bij de ander of er geen ongewild contact plaatsvindt.

“Het belang om te voorkomen dat iemand slachtoffer wordt van een seksueel delict dient op dit punt zwaarder te wegen dan de mogelijkheid dat de verdachte verantwoordelijk wordt gesteld voor een situatie die hij niet onderkend heeft, maar had behoren te onderkennen.

De introductie van de nieuwe strafbaarstellingen van seks tegen de wil zal vergezeld gaan van voorlichting over het respecteren, het verbaal en fysiek uiten, herkennen en bespreken van seksuele grenzen.

Niet alleen expliciete verbale signalen en gedrag van de ander, maar ook feiten en omstandigheden die aanleiding behoren te geven tot het vermoeden dat seksuele handelingen mogelijk niet vrijwillig zijn, kunnen strafrechtelijke aansprakelijkheid tot gevolg hebben.”

De Minister stelt dat geen ja ook nee betekent.

“Hierbij valt verder te denken aan (non-) verbale signalen en gedrag waaruit die onvrijwilligheid kan worden afgeleid, bijvoorbeeld wanneer iemand voorafgaand aan of tijdens de seksuele handelingen een weifelende, wisselende of licht afhoudende houding inneemt.

Onder die omstandigheden is er sprake van een onderzoeksplicht voor degene die het (verdergaande) seksuele contact initieert om na te gaan of er ongewilde handelingen plaatsvinden.”

d. Commentaar op de wetwijziging m.b.t. vrijwilligheid.

d.1 Voorstel Minister sluit aan op het model van seksualiteit in huidige seksuologie dat elke overeenkomst met de werkelijkheid mist.

In de huidige seksuologie domineert het model dat wordt gepropageerd door de feministische UVA Hoogleraar Ellen Laan.

Helaas sluit de voorgestelde wetwijziging aan bij haar onjuiste, wereldvreemde, idee over seksualiteit in het algemeen en over mannen in het bijzonder.

Zij heeft ondermeer een nieuwe definitie voor seks geformuleerd.

In haar oratie bij haar benoeming als Hoogleraar in 2017 pleitte ze voor het veranderen van de definitie van het begrip seks.

Seks zou volgens haar gedefinieerd moeten worden als “het met genegenheid gedeeld genot onder gelijken”.

Een nogal algemene definitie die op de leest van de feministische ideologie is geschoeid.

Als haar definitie van seks ook een voorschrijvende rol zou krijgen met kracht van wet dan zou dat ten onrechte aanleiding kunnen zijn tot veel strafbare feiten.

Er wordt in de volstrekt normale seksuele omgang tussen mannen en vrouwen op vele manieren afgeweken van dit voorschrift.

Tegenstanders merken op dat deze formulering veel te algemeen is en over allerlei onderwerpen kan gaan, zoals een gezamenlijk maaltijd of een filmavond. Duidelijk is dat de voortplanting voor Professor Laan bij seks geen rol speelt. Deze definitie sluit in ieder geval niet aan bij de belevingswereld van mannen. (en gelukkig veel vrouwen)

Doordat het merendeel van de functies in de sector seksuologie en aanverwant door vrouwen wordt bezet is het beeld van de seksualiteit sterk veranderd.

Het evenwicht tussen wens en werkelijkheid is volledig verstoord.

Vrouwen denken bij seksualiteit vooral aan de liefde en relaties.

Ze begrijpen en accepteren niet dat mannen seksualiteit vooral vanuit de lust beleven, dus seksualiteit in principe los zien van liefde en relatie.

Mannen zijn in het dagelijkse leven veel meer met seksualiteit bezig dan vrouwen.

Toch zijn het vrouwen die vanwege hun functies binnen de seksuologie uitleggen hoe een man seksueel in elkaar zit.

Doordat mannen binnen de seksuologie veruit in de minderheid zijn hoor je die daar nooit meer over.

Uiteraard is die uitleg door vrouwen nooit volgens de werkelijkheid hoe mannen die ervaren want het is voor een vrouw onmogelijk om te kunnen begrijpen hoe het voelt om man te zijn.

Er zit dus (te) veel ideologie in.

Naast liefde en relatie speelt de feministische ideologie een belangrijke rol.

De man moet worden gestraft voor zijn eenvoudige seksuele model, n.l. dat hij gewoon graag en veel seks wil met een vrouw.

Dat eenvoudige seksuele model wordt (door de vrouwen) in de seksuologie niet meer aanvaard.

Seksuologen vinden ook dat mannen moeten veranderen en dat ze dan gelukkiger worden.

Mannen weten zeker dat dit een onjuiste veronderstelling is en willen zeker niet veranderen als ze dat al zouden kunnen.

Op deze manier is de seksuologie de mannen kwijt geraakt en zijn de mannen de seksuologie kwijtgeraakt.

Mannen hebben geen plaats meer in de huidige seksuologie.

Over het door haar gehanteerde model het volgende:

De enige motivatie van de seksualiteit is volgens Laan wederzijdse prikkeling en de motivatie om hier gevolg aan te geven op basis van een beloning die in het verschiet ligt. (het incentieve motivatie perspectief)

Lust of seksueel verlangen ontstaan uit intimiteit en prikkeling en niet andersom, wordt door de huidige seksuologen in navolging van Professor Laan beweerd.

Mannen (en vaak ook vrouwen) vinden dit een typisch vrouwelijke benadering van seksualiteit. Vrouwelijkheid is de norm geworden.

Het is erg gerelateerd aan liefde en relatie waar vooral veel vrouwen belang aan hechten.

Zoals al eerder opgemerkt zijn mannen meer gericht op het systeem van de lust.

In de evolutiebiologie wordt aangenomen dat het systeem van de lust moet leiden tot de paring en het systeem van liefde en relatie tot het bijhouden van de partners om de langdurig proces van opgroeien van de kinderen in beschermd verband mogelijk te maken.

Duidelijk is dat beide systemen samen het voortbestaan van de mens bevorderen.

Duidelijk is ook dat beide systemen zich afspelen buiten het rationele domein.

Het is dus onmogelijk om er sluitende afspraken over te maken.

Het is geen cultuur. De natuur laat zich niet dwingen.

Professor Laan heeft de gehele mannelijke seksualiteit tot mythe verklaard.

Koppen in artikelen van haar als “Mannen hebben altijd zin in seks en andere mythes over mannen op het hakblok” maken duidelijk hoe ze over de mannelijke seksualiteit denkt.

Ze ontkent het bestaan van de Libido, geslachtsdrift of voortplantingsdrift.

Dat is vooral om afstand te nemen van Freud, die deze drift centraal stelt als een van de levensdriften. De huidige seksuologie heeft Freud uit het raam gegooid.

Mannen ervaren dat echter heel anders.

Zij voelen hun Libido, geslachtsdrift of voortplantingsdrift continu en koppelen lust en seks niet aan liefde en intimiteit.

Voor hen zijn dat verschillende fenomenen.

Voor hun Libido hebben ze geen prikkeling nodig.

Ze zijn in feite voortdurend op zoek naar een vrouw om mee te paren en zodra gevonden wordt onderzocht of de vrouw paringsbereid is.

Dat gaat altijd door.

Zij weten als geen ander dat door intimiteit en liefde geen erectie ontstaat.

Ze weten daarom zeker dat de theorie van Laan niet deugt.

De theorie van professor Laan deugt niet.

Het is onverantwoord dat Professor Laan in het kader van rechtszaken en wetgeving wordt geraadpleegd.

De huidige seksuologie heeft afstand genomen van de natuur waarin elke soort zich wil voortplanten.

Dat gebeurt bij de meeste soorten door mannelijkheid en vrouwelijkheid bij elkaar te brengen.

Bij veel soorten, ook bij mensen, gebeurt dat d.m.v. mannelijke en vrouwelijke exemplaren binnen de soort.

Dat is de enige reden dat er naast mannen ook vrouwen bestaan.

Mannen en vrouwen zijn elk gespecialiseerd in de voortplantingsrol die ze moeten vervullen.

Daarom zijn ze zo verschillend en trekken ze elkaar aan.

Professor Ellen Laan geeft met haar model een instructie t.a.v. de grens die een man niet mag overschrijden en volgens haar inzicht ook niet kan overschrijden zolang de prikkel (door de vrouw) niet is gegeven.

Die prikkel komt overeen met het “ja “ dat de Minister in zijn wetgeving centraal wil stellen.

Het ontbreken van dat “ja “staat gelijk aan het ontbreken van de prikkel van Professor Laan die de man als aanmoediging moet ontvangen.

Zij wil daarmee aangeven dat de man geen enkel excuus van biologische of evolutionaire aard kan aanvoeren om seksueel grensoverschrijdend gedrag te rechtvaardigen.

Ze heeft immers de Libido afgeschaft.

Ze laat hiervoor domweg de biologie en evolutie buiten beschouwing.

Volgens het model van Professor Laan zijn vrouwen dus volkomen veilig voor mannen.

Als een man niet aan het model van Professor Laan voldoet en daarbuiten treedt past hij volgens haar visie meteen binnen het strafrecht.

Het is een nogal dom en naïef activistisch feministisch model waarin de realiteit van biologie en voortplanting der soorten buiten beschouwing wordt gelaten.

Een uurtje in het uitgaansleven en een paar gesprekken met mannen zouden haar moeten doen inzien dat ze de legitieme autonome kracht van de mannelijke seksualiteit op basis van de voortplantingsdrift totaal onderschat.

Ze heeft haar model van de seksualiteit afgeleid van onderzoeksmodellen waarbij de effecten van seksuele prikkeling door pornografisch materiaal op vrouwen en mannen werden onderzocht.

Zij en andere onderzoeksters constateerden dat zowel mannen als vrouwen daar op reageren en concludeerde daaruit dat het verlangen naar seks altijd via een

prikkel verloopt.

Dat is een wetenschappelijke blunder want het feit dat er een reactie is op een prikkel wil nog niet zeggen dat de prikkel daarmee een voorwaarde is tot seksueel verlangen. (het wiskundige “dan en slechts dan” criterium is verwisseld met het “dan “criterium)

Haar model van de seksualiteit is gebaseerd op gelijkheid van mannen en vrouwen.

Met gelijk bedoelt Professor Laan “hetzelfde”.

Hoewel de lichamelijke en geestelijke reacties bij de proeven van mannen en vrouwen nogal verschilden vond ze daarin ten onrechte geen reden om mannen en vrouwen verschillend te noemen. Ze stelde hooguit dat ze sommige verschillen niet kon verklaren.

Door de invloed van het Feminisme wordt de vrouwelijke seksualiteit nu meer en meer als norm voorgesteld.

Blijkbaar is de aandacht voor de seksualiteit van de vrouw zover doorgeschoten dat deze als een soort standaard wordt beschouwd.

De mannelijke seksualiteit is op de achtergrond geraakt, ook omdat mannelijke en vrouwelijke seksualiteit volgens Laan gelijk zijn.

Professor Laan heeft niet alleen de belangrijkste aspecten van de mannelijke seksualiteit, zoals Libido en de werking van testosteron tot mythes en fabels verklaard en heeft tegelijkertijd de mannelijke eigenschappen als giftig aangeduid.

Mannen deugen niet en moeten veranderen. De ballen zijn uit de seksualiteit verdwenen.

De huidige seksuologie heeft zich duidelijk buiten de belevingswereld van mannen ontwikkeld.

Toch wordt deze seksuologie voortdurend en op indringende wijze, bij voorkomende gelegenheden, bijvoorbeeld in de voorlichting, door vooraanstaande seksuologen uitgedragen.

Dat gebeurt helaas ook door op te treden als getuige deskundige bij rechtszaken. Doordat mannen nooit iets is gevraagd komt dat bij mannen nogal arrogant over. De irritatie m.b.t. deze seksuologen onder mannen is groot, althans indien men er niet onverschillig aan voorbij gaat en men hiermee bij een rechtszaak niet wordt geconfronteerd.

Omdat de feministische ideologie sterk leunt op de genderstudies is de seksuologie daar nu ook in geworteld, zodat biologie en evolutie volledig worden genegeerd.

Genderstudies gaan immers over het geslacht in maatschappelijke zin, dus als maatschappelijke constructie.

Professor Laan noemde de evolutiebiologische verklaring van de seksualiteit op

12 oktober 2018 op de radio een fantasie van mannen.

De mens kan volgens aanhangers van haar ideologie immers hier en nu gemaakt worden.

De mens wordt man of vrouw door opvoeding, zoals ook al Simone de Beauvoir betoogde in haar boek “De tweede sexe” .

De man kan zijn (door feministen) ongewenste eigenschappen afleren door heropvoeding.

Dat is de basis van de feministische ideologie die sterk leunt op de maakbaarheidgedachte. (behaviorism)

In de media stelt Professor Laan ze dat de man meer te verliezen heeft aan de “giftige mannelijkheid” dan aan het Feminisme.

De beschrijving van die giftige mannelijkheid komt er op neer dat mannen niet deugen met hun huidige eigenschappen.

De man moet de mannencultuur verlaten om seksueel nog mee te mogen doen, daar wordt hij zelf ook gelukkiger van, stelt ze.

Hij moet bijvoorbeeld niet meer gericht zijn op coïtus maar op intimiteit.

Coïtus is voor veel vrouwen een probleem want die hebben vaak pijn bij het vrijen of kunnen op die manier geen orgasme krijgen.

Een nogal onnatuurlijke en onaantrekkelijke positie voor een man, maar volgens feministen kunnen mannen die nieuwe positie aanleren.

Dit is een gevolg van het feit dat door de feministen, op basis van hun ideologie, opvoeding en cultuur als de basis van ons bestaan wordt gezien, veel meer dan de natuur.

Er wordt gekozen voor “ nurture” in plaats van “nature” met alle negatieve gevolgen van dien.

De feministen hebben niet door dat mensen niet worden gevormd door maatschappelijke eisen maar dat de maatschappij juist wordt gevormd door de menselijke eisen die voortkomen uit hun natuurlijke behoeften.

Een heel ongelukkige en onlogische keuze van deze feministen.

Een mens wordt niet gelukkig buiten de natuur als basis.

In de zaak John/Joan in de jaren negentig van de vorige eeuw werd pijnlijk duidelijk dat de biologie (nature) de seksuele identiteit van een mens bepaalt en niet de opvoeding (nurture)

In feite was dat het faillissement van de gendertheorie en het behaviorism.

De vooraanstaande Nieuw Zeelandse psycholoog John Money van het John Hopkins Medical Centre wilde de helft van een mannelijke tweeling laten opgroeien als meisje, na een mislukte besnijdenis (cauterisatie) van de jongen, hetgeen na een lang drama eindigde in zelfmoord omdat hij zich nooit een meisje heeft gevoeld.

Ook niet na castratie en het toedienen van vrouwelijke hormonen.

De biologie liet dit niet toe.

Zijn tweelingbroer raakte door deze affaire in een ernstig depressie en pleegde al

eerder zelfmoord.

Het boegbeeld van het Feminisme, John Money, zag zijn theorie van de maakbaarheid mislukt maar heeft nooit zijn ongelijk toegegeven en ook de huidige feministen zijn nog niet genezen.

John Money zag de vernietigende kritiek als rechtse antifeministische propaganda.

Ondanks het feit dat hij bloed aan zijn handen heeft is hij nooit gestraft.

Duidelijk is dat de huidige seksuologie, die biologie en evolutie terzijde heeft geschoven, het werkelijke seksuele leven van mensen niet adequaat kan duiden en daarom ongeschikt is om een factor te vormen in rechtszaken en het ontwikkelen van zedelijkheidswetgeving.

d.2. Het proces van de seksualiteit is ongeschikt voor juridisering.

De Minister wil in zijn voorstel de man verantwoordelijk maken voor het proces van de seksualiteit zodat hij strafrechtelijk kan worden vervolgd na gemaakte fouten in het proces indien (achteraf) blijkt dat een vrouw vindt dat de seksuele handelingen tegen haar wil zijn uitgevoerd en daar aangifte van heeft gedaan.

Het proces van de seksualiteit is een paring die plaatsvindt met als doel voortplanting.

De huidige seksuologen zeggen dat seks niet om voortplanting gaat omdat zulks meestal rationeel gezien niet de bedoeling is.

Zij vergissen zich en baseren hun onderzoek op onjuiste veronderstellingen.

Mensen zijn, evenals alle andere zoogdieren, uitgerust met een voortplantingsfunctie die vorm krijgt op een manier die onafhankelijk is van de rationele bedoeling die mensen hebben.

Bij alle andere soorten zien we die voortplanting als puur biologisch proces zonder rationele overwegingen plaatsvinden.

De mens kan daarop geen uitzondering zijn.

Ook als seksualiteit rationeel gezien bedoeld is om slechts samen genot te ondervinden (met allerlei voorzorgen om bevruchting te voorkomen) is het proces nog steeds onderworpen aan de voortplantingsfunctie en wordt gedreven door de voortplantingsdrift.

Dat is de enige manier om seks te bedrijven.

Een functie voor seks als vermaak bestaat niet in de natuur en ook niet bij mensen.

De voortplantingsfunctie wordt uitgevoerd in een reeks van psychische en fysieke acties die voornamelijk gestuurd worden door het autonome zenuwstelsel.

Dat is het zenuwstelsel dat ook zorgt voor hartslag en ademhaling.

Deze acties worden bovendien instinctief uitgevoerd, d.w.z. ze zijn aangeboren

en dus niet aangeleerd en vrij van ervaring.

Rationele beïnvloeding van die functie is in uitvoering zeer beperkt mogelijk. Er is slechts beïnvloeding mogelijk door primitieve signalen die bijvoorbeeld verband houden met angst of gevaar, vechten en vluchten.

Het moet wel om een ernstig signaal gaan.

Voor een man is zelfs pijn geen beletsel om de paring aan te gaan.

Deze signalen worden verwerkt in het meest primitieve deel van onze hersenen. Dat betekent dat de seks wel wordt onderbroken als er plotseling brand uitbreekt maar mogelijk niet als de partner tegensputtert.

Dat tegensputteren wordt door een ander deel van de hersenen verwerkt dan de signalen m.b.t. angst en gevaar.

Tegensputteren is ook geen zwaarwegende factor in het streven van het voortplantingsdoel.

Natuurlijk wordt daar cultureel gezien (door mensen) anders naar gekeken.

Het in het voorstel beschreven scenario waarbij alleen de man verantwoordelijk wordt gesteld voor het proces en de bewijslast krijgt toegedeeld, terwijl de vrouw passief mag zijn, is juridisch gezien een monstrum.

De man moet dan aan strenge rationele eisen voldoen terwijl zijn autonome zenuwstelsel op dat moment de baas is terwijl de vrouw door een verdedigingsreactie door haar autonome zenuwstelsel volledig mag bevriezen en er absoluut niets van haar wordt verwacht.

Tegelijkertijd wordt achteraf het plaatsgevonden seksuele proces beoordeeld langs rationele lijnen en op basis van rationele normen.

Het is onmogelijk om niet rationele processen, zoals seksualiteit, op die wijze te beoordelen.

Het is onmogelijk voor de rechter om op die wijze tot een afgewogen oordeel te komen.

De man zit ook in een onmogelijke positie.

Hij moet in feite kunnen bewijzen dat hij niets onoorbaars heeft gedaan en ook niet een te groot risico heeft genomen dat hij zulks gedaan zou kunnen hebben, terwijl de vrouw die aangifte doet het tegendeel beweert.

Van een vrouw wordt niets gevraagd. Ze hoeft alleen maar te klagen en dat wordt serieus genomen.

Het evenwicht in een rechtszaak is op die manier volledig zoek.

Als er door de vrouw geen enkele terugkoppeling is vereist dan staat een man voor een onmogelijke opgave.

De rechter zal om schuld aan dit misdrijf vast te stellen toch een zekere mate van opzet of nalatigheid bij de man moeten vast te stellen tegen de achtergrond van de biologie van het seksuele proces en mogelijk een volledige passiviteit van de vrouw.

Het wel of niet vrijwillig mee willen doen aan seksuele activiteiten (wel of niet seks tegen de wil) zal dus in principe besloten moeten worden voordat het seksuele proces in gang is gezet.

Nadrukkelijk wordt hier gesteld dat met tegensputteren niet wordt bedoeld het verzet tegen een gewelddadige verkrachting, zoals in het huidige strafrecht beschreven.

Met tegensputteren wordt hier bedoeld op de signalen waarop volgens de Minister de man zou moeten letten en reageren.

De Minister stelt dat hierbij te denken valt aan (non-) verbale signalen en gedrag waaruit die onvrijwilligheid kan worden afgeleid, bijvoorbeeld wanneer iemand voorafgaand aan of tijdens de seksuele handelingen een weifelende, wisselende of licht afhoudende houding inneemt.

Onder die omstandigheden is er sprake van een onderzoeksplicht voor degene die het (verdergaande) seksuele contact initieert om na te gaan of er ongewilde handelingen plaatsvinden.

De Minister weet blijkbaar niet dat een " weifelende, wisselende of licht afhoudende houding" bij meisjes en vrouwen heel veel voorkomt bij seksuele contacten, zeker bij losse contacten.

Hier kan een man niet veel mee, behalve doorgaan op de ingeslagen weg.

Indien een man belast wordt met het seksuele proces en hij bij falen vervolgd kan worden voor een misdrijf zal een objectieve toetsing moeten plaatsvinden van het verloop van het proces aan de hand van normen.

Er zouden dus ijkpunten moeten komen in het proces aan de hand waarvan kan worden beoordeeld of de man het proces juist heeft uitgevoerd.

Er zou dus volgens een vastgesteld protocol moeten worden gewerkt en beoordeeld.

Dat protocol ontbreekt in het voorstel van de Minister.

Overigens is dat niet zo verwonderlijk. Zo' n protocol is niet op te stellen of leidt tot een volstrekt belachelijk voorschrift.

De vrouw heeft volgens de Minister geen expliciete rol in het seksuele proces. Omdat ze fysiek en psychisch wilsonbekwaam kan zijn en mag zijn, is er aan haar door de Minister geen rol toebedeeld.

Dat is natuurlijk in strijd met de werkelijkheid.

Een vrouw is nooit volledig passief gedurende seksuele activiteiten.

Ze kan wel degelijk instemmend of afkeurend reageren.

Dat hoeft overigens niet overeen te stemmen met wat ze later vertelt.

De paring is een ingewikkeld ritueel van aantrekking en afstoting.

Het is voor de initiatief nemende man een stapsgewijze zoektocht naar de manier om zijn seksuele lust te bevredigen en zo het voortplantingsdoel te

bereiken .

Zo is hij door de natuur geprogrammeerd en de man heeft hierin een voortrekkersrol.

Uiteraard is in het voortraject de keuze van en door de vrouw belangrijk en waarschijnlijk doorslaggevend.

De vrouw kiest de man. Daarmee geeft ze al een belangrijk signaal af aan de man.

De paring is een proces van “trial and error”.

Bij elke stap wordt in feite een grens overschreden.

Voorbij die grens wordt intuïtief (niet rationeel) verkend wat de volgende stap kan zijn.

Dat kan ook zijn dat een stap terug wordt gezet.

Elke stap kan in feite volgens de wet van Grapperhaus een misdrijf betekenen.

Een paring is immers een aaneensluitende keten van aanrandingen en een verkrachting, althans indien ze kunnen worden gekwalificeerd als “tegen de wil” .

Daarom is het natuurlijk van belang dat de man een signaal ontvangt of hij verder kan gaan na het passeren van een grens.

Het is niet rechtvaardig om aan de vrouw daarbij geen eisen te stellen.

Ook is het onjuist om de voortplantingsdrift van de man daarbij niet in de beschouwing mee te nemen.

Als het signaal om niet door te gaan ontbreekt kan het immers fout gaan, juist i.v.m. de voortplantingsdrift van de man. Daar staat of valt het misdrijf mee.

Als wordt geaccepteerd dat er geen signaal hoeft te worden gegeven door de vrouw, zoals in de brief van de Minister wordt weergegeven, kan het fout gaan zonder dat de man dat door heeft en zonder dat er opzet in het spel is om te ver te gaan.

In de oratie bij zijn aanstelling als Hoogleraar hekelde Professor, Mr. Dr K.K. Lindenberg het ontbreken van het onderscheid tussen opzettelijk handelen en nalatig handelen in het voorontwerp, zoals wordt gemaakt bij moord, doodslag en dood door schuld.

Daar wordt in het strafrecht een scherp onderscheid tussen gemaakt en de maximale straffen verschillen sterk.

Dit onderscheid is daarna aangebracht het nieuwe wetsvoorstel van Minister Grapperhaus.

Er wordt nu wel onderscheid gemaakt tussen opzettelijk(opzet) en onvoorzichtig handelen (schuld).

Toch is deze wijziging geen verbetering.

Het gaat er immers in alle gevallen om dat de man het effect van zijn handelen moet kunnen ervaren om na te laten wat “tegen de wil “is.

Als er van een vrouw geen enkel signaal wordt verwacht is er wat dat betreft

geen verschil tussen de uitwerking van “opzet” en “per ongeluk” .

In deze context is het onmogelijk te bepalen hoe het seksuele proces op verantwoorde wijze moet worden uitgevoerd.

Bij het wegverkeer is daarvoor een lange reeks verkeersregels met bijbehorende verkeerstekens ingevoerd, hetgeen in het seksuele verkeer uiteraard onwenselijk is.

De man kan per ongeluk een grens overschrijden, hetgeen later als opzettelijk wordt aangemerkt.

Het kan daarbij voorkomen dat hij achteraf beseft dat hij per ongeluk een grens heeft overschreden maar het is niet verstandig om dat te uiten omdat hij daarmee een opzettelijk misdrijf bekent.

De man kan dus op die manier in een onmogelijke positie geraken.

Het is onterecht om dan als eis te stellen dat een man dat dan maar had moeten onderzoeken en dat hem anders verweten kan worden dat hij had kunnen weten dat hij mogelijk te ver zou gaan.

Daarbij moet worden bedacht dat het onmogelijk is om in een instinctief proces, dat wordt gedreven door het autonome zenuwstelsel, rationele overwegingen van de man te verlangen die al dan niet moeten leiden tot het stoppen van de seksuele activiteiten.

Men zou kunnen stellen dat een vrouw ook een verantwoordelijkheid heeft om te zorgen dat ze niet in zo'n situatie kan belanden omdat ze zou kunnen weten dat ze in een toestand kan geraken van psychische of fysieke onmacht, mede gezien de voortplantingsdrift van de man.

Ze zou bijvoorbeeld kunnen besluiten om niet met een man mee te gaan, hem niet uit te nodigen of om niet met hem naar bed te gaan.

Als dat allemaal wel gebeurt en er voor vrouwen geen enkele verantwoordelijkheid geldt, is het onrechtvaardig om een man in al die gevallen verantwoordelijk te stellen.

Indien er, mogelijk om andere motieven, een schijn wordt gewekt door de vrouw die suggereert dat ze seks zou willen hebben, terwijl dat achteraf blijkt niet het geval te zijn kan er zelfs sprake zijn van uitlokking.

Indien er gedurende het proces waarneembare weerstand van de vrouw wordt ondervonden komen we binnen het bereik van de bepalingen over toepassing van dwang, dus kan de man in het kader van de reeds bestaande wetgeving worden vervolgd.

Toch komt het zelfs in die omstandigheden ook voor dat het opwerpen van weerstand juist onderdeel is van de rol die de vrouw speelt, dus is dat voor de man niet direct een duidelijk signaal om de paring af te breken.

De Minister stelt als principe dat het ontbreken van “nee” geen “ja” betekent.

In de praktijk komt het echter veel voor dat vrouwen geen “nee” of “ja” communiceren en desgevraagd ook niet weten of het “nee” of “ja” is.

Daarbij komt dat mannen weinig vragen stellen.

Ze hebben er ook geen belang bij om een negatieve boodschap te ontvangen.

Hoewel het uitspreken van “nee” een ultieme boodschap zou moeten inhouden dat seks niet gewenst is hoeft het niet zo te zijn dat een daarop volgende paring uiteindelijk onvrijwillig blijkt te zijn geweest.

“Nee” kan veel betekenissen hebben zoals: “nu nog niet, misschien later”, “ik zeg nee om niet te gemakkelijk over te komen”, “ik zeg nee en dan doe je beloftes die ik fijn vind”, “ik ben smoorverliefd op je maar als ik te gemakkelijk ben wil je misschien geen relatie met me hebben”, “ik zeg nee omdat ik het wel spannend vindt maar ook een beetje eng” etc, etc.

Zo is “ja” ook geen garantie tot vrijwilligheid.

“Ja” kan gedurende activiteiten zomaar veranderen in “nee.”

Daar kennen we ook diverse voorbeelden van.

Uiteindelijk weten we pas achteraf of de paring vrijwilligheid heeft plaatsgevonden.

Duidelijk is dat de informatie die wordt uitgewisseld voor en tijdens seksuele activiteiten zich niet leent voor het trekken van juridische conclusies.

Hierbij moeten we dan nog afwachten of de boodschap van de vrouw eerlijk is en of er andere overwegingen een rol spelen.

Daarbij komt ook nog dat uit proeven die Professor Laan en andere hebben uitgevoerd blijkt dat mannen en vrouwen beiden lichamelijk reageren op seksuele prikkels en dat dit bij mannen direct leidt tot zin in seks en het nemen van actie, maar dat voor een vrouw een eventuele actie nog afhankelijk is van vele andere factoren die niet direct verband houden met seksualiteit.

Seksuologen zeggen geen verklaring te hebben voor deze verschillen maar de meeste (mannelijke) deskundigen denken dat dit te maken heeft met het feit dat vrouwen in het kader van de voortplanting een duurzame relatie op de eerste plaats stellen, terwijl de man zich in eerste instantie richt op de paring.

Mannen moeten in het kader van een succesvolle voortplanting zoveel mogelijk hun zaad verspreiden, terwijl voor vrouwen een grote investering nodig is die meer succesvol is in een duurzame relatie.

Of, zoals een oude volkswijsheid zegt: “Een vrouw gaat naar bed met de man van wie ze houdt en een man houdt van de vrouw met wie hij naar bed gaat”.

De conclusie moet zijn dat vrijwilligheid bij seksualiteit zich in feite niet leent voor juridisering, met uitzondering van gevallen waar duidelijk sprake is van dwang of geweld.

Deze zijn al in de wet geregeld.

Behandeling van dit soort gevallen door de rechter leveren al genoeg problemen op.

d.3. Wetswijziging t.a.v. vrijwilligheid onnodig en strijdig met rechtsprincipes.

De Minister vindt dat de maatschappelijke norm over seksueel grensoverschrijdend gedrag niet meer overeenkomt met de wet.

Hij vindt dat seks altijd vrijwillig moet zijn.

Hij wil in aanvulling op de huidige dwangdelicten nieuwe seksuele misdrijven introduceren, waarin niet de dwang, maar het handelen tegen de wil het criterium is voor strafrechtelijke aansprakelijkheid.

Nu is de algemeen gangbare definitie van **vrijwilligheid** of **niet tegen de wil** “uit eigen beweging” of “niet onder dwang”.

De begrippen vrijwilligheid en niet tegen de wil zijn congruent.

In de huidige wetgeving is echter vrijwilligheid of niet tegen de wil juridisch vertaald als het ontbreken van dwang, hetgeen overeen komt van het tweede deel van de definitie.

Slechts als je vrijwillig of niet tegen de wil vertaalt als “uit eigen beweging” dan is er nadere differentiatie nodig

Niet uit eigen beweging betekent dat het slachtoffer zelf geen actie heeft ingezet, niet heeft aangegeven seks te willen of heeft laten weten geen seks te willen hebben.

Daarnaast kan het volledige passiviteit betekenen.

Als duidelijk is dat seks niet gewenst is en er wordt toch doorgedaan door de dader dan is er sprake van dwang en daarin is reeds voorzien in de wet.

Als het slachtoffer zelf geen actie heeft ingezet of niet heeft aangegeven seks te willen valt dat onder de kwalificatie van de Minister dat “geen nee “niet “ja” betekent.

De Minister hecht in zijn brief veel belang aan het feit dat volgens deskundigen vrouwen door pogingen tot seksuele handelingen een soort lichamelijke en geestelijke verlamming kunnen ervaren waardoor ze geen enkel signaal meer kunnen geven dat seksuele handelingen tegen hun wil zijn.

Dat kan dan de reden van de passiviteit zijn.

Hij noemt dat als een belangrijke reden van de wetswijziging.

In de wet is echter al geregeld dat het seksueel binnen dringen of het plegen van ontuchtige handelingen met iemand die in staat van bewusteloosheid, verminderd bewustzijn of lichamelijke onmacht verkeert en daarom niet of onvoldoende in staat is zijn wil daaromtrent te bepalen of daartoe weerstand te bieden, verboden is.

(WvSr Art. 243 binnen dringen en Art. 247 ontuchtige handelingen)

Dit aspect dat door de Minister centraal wordt gesteld, in navolging van feministische publicisten, maakt dus geen wetswijziging nodig.

Het huidige Wetboek van Strafrecht voorziet dus al in de strafbaarheid van onvrijwillige seksuele handelingen of seksuele handelingen tegen de wil, ook als

die plaatsvinden met een wilsonbekwaam persoon.

De enige mogelijkheid die ontbreekt in de wet is het stellen van de norm dat “geen nee “ niet “ja “is.

De Minister wil deze norm in wetgeving vastleggen.

Uit de brief blijkt dat de Minister deze norm voornamelijk wil vastleggen in procedurele voorschriften.

Hij wil de eisen t.a.v. het voldoen aan deze voorschriften bij de verdachte leggen. Hij wil ook de bewijslast bij de verdachte leggen.

Die moet dus bewijzen dat hij het ten laste gelegde niet heeft gedaan.

Dat is in strijd met het rechtsbeginsel dat een verdachte onschuldig is totdat zijn schuld is uitgesproken door de rechter als zijnde wettig en overtuigend bewezen.

Het is aan de Officier van Justitie om de schuld van de verdachte aan te tonen en het is niet aan de verdachte om aan te tonen dat hij onschuldig is,

In feite wijst de Minister tevoren de man aan als potentiële dader en de vrouw als slachtoffer.

Seksuele delicten spelen zich immers voornamelijk af tussen mannen en vrouwen.

Dat is strijdig met artikel 1 van de grondwet die zegt dat iedereen die zich in Nederland bevindt in gelijke gevallen gelijk wordt behandeld.

Discriminatie, o.a. op geslacht is niet toegestaan.

Na de wetswijziging is men schuldig tenzij onschuld bewezen kan worden.

Seksuele delicten die in het strafrecht worden behandeld spelen zich voornamelijk af tussen mannen en vrouwen met mannen als verdachte.

In het voorstel van de Minister zijn mannen eigenlijk al schuldig bij hun geboorte vanwege het enkele feit dat ze mannen zijn.

Het wachten is slechts tot er aangifte wordt gedaan en zij hun onschuld t.a.v. die aangifte moeten bewijzen.

Elke willekeurige vrouw kan t.a.v. elke willekeurige man aangifte doen en ze kan volledig passief zijn.

Als ze geen “ja” heeft gezegd, of zelf aantoonbaar initiatief tot seks heeft genomen, is de man schuldig.

Tegenwerkende activiteiten die er op duiden dat überhaupt iets heeft plaatsgevonden hoeven door haar niet te worden aangetoond.

Het zal in veel gevallen onmogelijk zijn voor een man om dat bewijs van onschuld te leveren.

De weg naar een grondige aantasting van de rechtpositie van mannen en willekeur ligt dan open.

Het voorstel van de Minister is onrechtvaardig en in strijd met de grondwet en rechtsprincipes en heeft daardoor alle elementen in zich om te mislukken.

d.4. Nieuwe seksuele misdrijven t.a.v. aanranding en verkrachting.

Als uitgangspunt voor de nieuwe misdrijven wordt het volgende door de Minister gesteld.

Strafbaar wordt degene die met een persoon seksuele handelingen pleegt of een persoon seksuele handelingen laat plegen of ondergaan, terwijl diegene weet of behoort te weten op grond van feiten of omstandigheden dat deze handelingen tegen de wil van die persoon plaatsvinden.

De Minister wil daarnaast de ondergrens voor strafrechtelijke aansprakelijkheid verlagen door zowel een opzetvariant (weten) als een schuldvariant (behoren te weten) van het delict seksuele interactie tegen de wil te introduceren.

De opzetvariant omvat zowel opzet, waarbij iemand weet dat handelingen tegen de wil van een ander plaatsvinden, als opzet in de voorwaardelijke vorm, waarbij iemand de aanmerkelijke kans bewust aanvaardt dat de handelingen tegen de wil van de ander plaatsvinden.

Bij de schuldvariant ligt de ondergrens voor strafrechtelijke aansprakelijkheid lager.

Voortaan hoeft niet te worden bewezen dat een slachtoffer zich heeft verzet dan wel dat het voor een slachtoffer onmogelijk was om zich te onttrekken aan de seksuele handelingen.

Niet de dwang, maar het handelen tegen de wil wordt het uitgangspunt voor strafbaarheid. Zowel slachtoffers van ernstige als van lichtere vormen van ongewilde seksuele interactie zijn hierbij volgens de Minister gebaat.

Als gevolg van de nieuwe strafbaarstellingen wordt het naar het oordeel van de Minister voor slachtoffers eenvoudiger om aangifte te doen van ongewilde seksuele interactie.

Blijkbaar wordt van de invoering van nieuwe seksuele misdrijven verwacht dat het eenvoudiger wordt om een dader te vervolgen.

Opvallend is dat het slachtoffer blijkens de tekst van het voorstel wettelijk niets meer hoeft te doen om aan te geven dat ze niet gediend is van seksuele handelingen.

Om dwang te bewijzen werd er immers meestal gekeken of er een vorm van verzet was geweest.

Dwang hoeft in het voorstel niet meer bewezen te worden.

Het feit dat het slachtoffer geen seksuele interactie wil hoeft ze in de nieuwe wetgeving op geen enkele wijze kenbaar te maken.

De Minister heeft hier blijkbaar doorslaggevend gevonden dat volgens deskundigen vrouwen door pogingen tot seksuele handelingen een soort

lichamelijke en geestelijke verlamming kunnen ervaren waardoor ze geen enkel signaal meer kunnen geven dat seksuele handelingen tegen hun wil zijn.

Blijkbaar vindt de Minister niet nodig dat ze actief bezwaar maakt.

Uit niets in de brief van de Minister blijkt dat de aangever moet aantonen dat ze gedurende de seksuele handelingen wilsonbekwaam was a.g.v. lichamelijk of geestelijk falen.

Zo'n eis zou ook moeilijk uitvoerbaar zijn, maar is blijkbaar wel een belangrijke reden om de wet te veranderen.

Geen goede reden dus.

Dat betekent per definitie dat eventueel bezwaar pas achteraf wordt gemaakt.

Dat bezwaar kan echter ook het gevolg kan zijn van het feit dat het slachtoffer bij nader inzien spijt heeft van de seksuele activiteiten maar op het moment van de seksuele handelingen zelf geen bezwaar had en of niet heeft getoond.

De Minister heeft in zijn brief geen aandacht aan dit aspect besteed.

Wel zegt hij dat het belang van het voorkomen dat iemand slachtoffer wordt van een seksueel delict zwaarder dient te wegen dan de mogelijkheid dat de verdachte verantwoordelijk wordt gesteld voor een situatie die hij niet onderkend heeft, maar had behoren te onderkennen.

Dat gaat echter nog steeds uit van schuld van de verdachte.

De mogelijkheid van misbruik van de wetgeving onderkent de Minister niet in zijn brief.

Dat is een duidelijke tekortkoming.

Hij zou daar een afweging over moeten maken, zodat bij nieuwe wetgeving misbruik wordt voorkomen.

Het vaststellen van de kwalificatie “valse aangifte” is aanzienlijk eenvoudiger indien het criterium afwezigheid van dwang wordt gehanteerd dan wanneer moet worden geconstateerd dat de seksuele handelingen vrijwillig plaats vonden.

Dat hier geen aandacht aan wordt besteed is zorgelijk voor de rechtsorde en in het bijzonder voor mannen.

De vrouw mag zich overigens in dit concept wetgeving wel overdreven passief en willoos gedragen.

Het is moeilijk voorstelbaar dat dit overeenkomt met de realiteit.

Het is ook niet redelijk om te verwachten dat een man weet of behoort te weten dat seksuele handelingen tegen de wil zijn als het slachtoffer geen enkel signaal geeft en dat ook niet hoeft te doen.

Voor het veroordelen van een man wegens seksuele handelingen tegen de wil van een vrouw is het naar redelijkheid gewenst dat de vrouw een duidelijk bezwaar heeft gemaakt.

Zoals nu geformuleerd is het voorstel voor een man nog nadeliger dan de Zweedse wet terwijl de Minister eerder geruststellend aangaf dat hij niet naar het Zweedse model wilde.

Bij het Zweedse model heeft de man slechts het akkoord van de vrouw vooraf nodig, in het Nederlandse model is dat niet voldoende en wordt de man belast met de bewaking van het gehele proces.

De vrouw mag van de Minister geheel passief blijven.

Zij hoeft geen enkel signaal van bezwaar te geven.

Overigens heeft de Zweedse wet zoveel andere nadelen dat die ook niet aan te bevelen is.

d.5. Andere bewijsvoering t.a.v. criterium “tegen de wil” in vorm van procedureel voorschrift .

In paragraaf c. wordt aangetoond dat er in feite geen aanleiding is voor een wetswijziging om seksuele handelingen tegen de wil strafbaar te stellen.

Uit de teksten blijkt dat de Minister in feite de veroordeling gemakkelijker wil maken door de bewijslast richting de verdachte te verschuiven.

De Minister stelt dat de nieuwe seksuele misdrijven tot gevolg hebben dat er meer verantwoordelijkheid komt te liggen bij degene die het (verdergaande) seksuele contact initieert.

Ook concludeert hij dat de huidige drempel voor het bewijs van dwang bij aanranding en verkrachting betrekkelijk hoog is.

Bij de nieuwe misdrijven hoeft daarom niet te worden bewezen dat een slachtoffer zich heeft verzet dan wel dat het voor een slachtoffer onmogelijk was om zich te onttrekken aan de seksuele handelingen.

De Minister wil met zijn nieuwe wet blijkbaar een procedureel voorschrift maken t.a.v. de uitvoering van seksuele handelingen. De initiatiefnemer, in feite altijd de man, moet een aantal overwegingen maken en handelingen uitvoeren tijdens het proces van het seksuele contact.

Hij moet bovenal voortdurend informatie inwinnen bij de partner (slachtoffer) of e.e.a. nog steeds vrijwillig is.

De Minister stelt dat niet alleen expliciete verbale signalen en gedrag van de ander, maar ook feiten en omstandigheden die aanleiding behoren te geven tot het vermoeden dat seksuele handelingen mogelijk niet vrijwillig zijn, strafrechtelijke aansprakelijkheid tot gevolg kunnen hebben.

Hierbij valt te denken aan (non-) verbale signalen en gedrag waaruit die onvrijwilligheid kan worden afgeleid, bijvoorbeeld wanneer iemand voorafgaand aan of tijdens de seksuele handelingen een weifelende, wisselende of licht afhoudende houding inneemt.

Onder die omstandigheden is er sprake van een voortdurende onderzoeksplicht voor degene die het (verdergaande) seksuele contact initieert om na te gaan of er ongewilde handelingen plaatsvinden.

Seksueel grensoverschrijdend gedrag vindt meestal plaats tussen een man en een

vrouw.

De man is daarbij vrijwel altijd dader en de vrouw slachtoffer.

Duidelijk is dat Minister de procesverantwoordelijkheid volledig bij de man wil leggen en dat hij ook de bewijslast krijgt als de vrouw aangifte doet van seksuele handelingen tegen de wil.

Dat is zeer onrechtvaardig en in strijd met rechtsbeginsel van onschuld totdat schuld is bewezen. De Minister wil daar van maken dat schuld is bewezen tenzij en totdat door de man onschuld is bewezen.

e. Commentaar op het voorstel t.a.v. seksuele intimidatie.

De Minister wil seksuele intimidatie strafbaar stellen als misdrijf tegen de openbare orde.

Over de strekking hiervan zegt hij het volgende:

De afgelopen tijd is gebleken dat met name vrouwen, maar ook mannen, kunnen kampen met gevoelens van onveiligheid als gevolg van seksueel intimiderend gedrag van anderen.

Ze voelen zich dan bijvoorbeeld gehinderd om zichzelf te zijn in de openbare ruimte.

Zo kan het voorkomen dat een jonge vrouw bepaalde straten ontwijkt of zich anders gaat kleden, alleen maar om te voorkomen dat zij seksuele toespelingen te horen krijgt op straat of dat ze ongewenst en met een seksuele bedoeling wordt aangeraakt.

Een aantal gemeenten heeft straatintimidatie strafbaar gesteld in de APV, maar een gemeentelijke APV biedt minder rechtszekerheid dan een eenduidige landelijke regeling en minder mogelijkheden, met name waar het gaat om wettelijke inperkingen op de vrijheid van meningsuiting

Ook online komt het geregeld voor dat op publieke plaatsen, zoals social media of chatsites, intimiderende opmerkingen met een seksuele connotatie worden gemaakt.

Zulke opmerkingen kunnen een grote impact hebben op de veiligheid of waardigheid van iemand.

Ze kunnen er bovendien toe leiden dat mensen (vaak vrouwen) zich anders gaan gedragen: mensen delen bepaalde foto's niet meer . via sociale media of nemen hier niet meer actief aan deel, columnisten spreken zich niet meer uit over bepaalde maatschappelijke thema's, en zo meer.

De Minister geeft in zijn brief al aan dat deze wetgeving zeer moeilijk te handhaven zal zijn.

Hij stelt immers dat het gaat om ongewenste gedrag dat bedoeld is om te intimideren en niet om gedrag dat ten doel heeft om (respectvol) te flirten.

Nu heeft (respectvol) flirten vaak te maken met pogingen om indruk te maken.

In de natuur zie je daar prachtige voorbeelden van het tonen van prachtig lijf tot baltsdansen.

Het zijn niet alleen de mannen die dat doen, de vrouwen tonen ook graag hun aantrekkelijkheden.

Tegelijkertijd gaat het daar ook niet altijd zachtzinnig toe.

Het zal onmogelijk zijn om een adequaat onderscheid te maken tussen flirten door indruk te maken en intimidatie.

Als vrouwen op straat paraderen begaan mannen dan een misdrijf door naar ze te roepen of te fluiten?

De minster zegt dat het gaat om het in het openbaar indringend seksueel benaderen door opmerkingen, gebaren, geluiden of aanrakingen met het doel om iemand vrees aan te jagen of iemand in een vernederende, kwetsende of ontterende situatie te brengen.

Nu zal niemand die roept of fluit naar een vrouw erbij zeggen dat het als zodanig is bedoeld.

Het is dus aan degene die dit ondervindt of dit als zodanig wordt ervaren.

De man kan dus de bedoeling hebben om te flirten of indruk te maken terwijl de vrouw dit als vernederend of intimiderend zegt te ervaren.

Dit is een dus een zeer subjectieve zaak waar ook een rechter geen oordeel over kan vellen.

In feite is dit het ultieme raakvlak van de vrijheid van het ene individu met de onvrijheid van een ander individu die last heeft van die vrijheid.

Een echte scheidslijn is niet in theorie aan te wijzen en daarom zou dat alleen kunnen worden opgelost door in lokaal sociaal verband (een beperkt aantal individuen samen) praktische afspraken te maken.

Die afspraken worden normaal gesproken vastgelegd in ongeschreven regels.

Om de leefbaarheid te bevorderen en de individuele vrijheid optimaal te faciliteren moet het aantal regels zo klein mogelijk zijn,

Dat principe wordt altijd bedreigd door een luidruchtige minderheid.

De meerderheid vindt zo weinig mogelijk regels altijd het beste en kan leven met de enkele beperkingen die het samen leven nu eenmaal nodig maakt.

De luidruchtige minderheid bedreigt altijd die harmonie en des te erger, zal ook nooit tevreden zijn met een compromis.

Zeker als die minderheid gedreven wordt door een ideologie.

Dat is zeker het geval met de z.g. ongewenste intimiteiten.

Toen dat onderwerp in Rotterdam werd besproken werden er in grote getale vrouwen ondervraagd.

Opvallend was dat ze wel vaak aangaven dat het soms hinderlijk was maar dat ze het uitgaan daardoor zich niet lieten beperken.

De meeste moesten ook wel een beetje lachen om al die zich uitslopende mannen met hun flinke praatjes die bij de dames ook nog eens weinig indruk maakten.

Sterker noch, hun vriendjes deden er ook aan mee.

Dat was best lachen, vonden ze. Ze vonden het wel aandoenlijk en grappig.

Natuurlijk waren er feministische groeperingen erg voor geschreven regels om principiële redenen.

De luidruchtige minderheid.

Dat er in Rotterdam een artikel in de APV kwam had overigens vooral een discriminatoire reden want men (vooral Leefbaar Rotterdam) wilde vooral optreden tegen Marokkanen die sissende geluiden naar vrouwen maakten.

Al gauw werd duidelijk dat die sissende geluiden ook bedoeld zijn om waardering voor een vrouw uit te drukken.

Het is nogal lastig om waardering strafbaar te stellen.

De APV heeft mede daardoor niets veranderd en een wet gaat dat ook niet doen.

De Marokkanen blijven sissen.

Ze vinden dat het past in hun cultuur.

In Rotterdam zijn ze tot de volgende tekst gekomen:

“Het is verboden op of aan de weg of in een voor het publiek toegankelijk gebouw individueel of in groepsverband een ander of anderen uit te jouwen of met aanstootgevende taal, gebaren, geluiden of gedragingen lastig te vallen.”

Het hierboven gegeven commentaar geeft bij deze tekst al de onzin van de regel aan.

Wat zouden de politie en BOA's bij wedstrijden in de Kuip veel bekeuringen kunnen uitschrijven.

Dat kan de gehele begroting van de stad Rotterdam op orde brengen.

Natuurlijk gebeurt dat niet. Het is slechts politiek en in de politiek worden altijd slechts politieke problemen opgelost.

Ook bij de ongewenste intimidatie wordt de man weer als dader gezien en de vrouw als slachtoffer.

Ook hier zal de man weer worden belast met de bewijslast, terwijl woorden of gebaren die zijn gebruikt vrijwel nooit objectief te duiden zijn.

De man zal dus nooit zijn onschuld kunnen bewijzen.

Dit maakt dat dit soort wetgeving ongeschikt is om het recht te dienen.

Het voorbeeld dat wordt gegeven over fysieke intimidatie, zoals het betasten en knijpen komt al voor in het Wetboek van Strafrecht als aanranding.

Het is dus niet nodig om daar aanvullende wetgeving voor te introduceren.

De Minister stelt dat hij op de hoogte is dat bij de Kamer een initiatiefwetsvoorstel aanhangig is van de leden Asscher (PvdA) en Van Toorenburg (CDA) dat ertoe strekt seksuele intimidatie strafbaar te stellen in het Wetboek van Strafrecht als overtreding tegen de openbare orde (Kamerstuk 34 904, nr. 5).

Dit initiatiefwetsvoorstel en het wetgevingsvoornemen sluiten elkaar volgens de Minister niet uit.

Het kabinet zal in het kader van de parlementaire behandeling van het initiatiefwetsvoorstel hierover een standpunt bepalen.

Dit initiatief daterend uit 2018 leidt al geruime tijd tot discussie omdat, zoals de Minister zelf zegt, de uitingen die onder seksuele intimidatie zouden kunnen vallen ook raken aan de vrijheid van meningsuitingen.

Op 19 december 2019 werd de volgende uitspraak van het gerechtshof te Den Haag m.b.t. seksuele intimidatie gepubliceerd.

**Nafluiten en kushandjes geven op straat mag, is vrijheid van meningsuiting
Jonge vrouwen ervaren het vaakst respectloos gedrag op straat.**

Mensen die zich in Rotterdam schuldig maken aan straatintimidatie, door bijvoorbeeld iemand na te sissen, ongewenst aan te spreken of kushandjes te geven, kunnen daarvoor niet bestraft worden. Een verbod daarop druist namelijk in tegen de grondwettelijke vrijheid van meningsuiting.

Dat heeft het gerechtshof Den Haag in hoger beroep besloten. Het hof deed uitspraak in een zaak tegen een 36-jarige Rotterdammer die vorig jaar zomer op straat vrouwen zou hebben lastiggevallen door ze na te roepen, kus- en handgebaren te maken en achter hen aan te lopen.

Seksueel getinte opmerkingen

Volgens het hof is bewezen dat de verdachte drie vrouwen lastigviel door hen met seksueel getinte opmerkingen aan te spreken en kusgebaren naar hen te maken. Maar hij wordt daarvoor niet vervolgd omdat wat hij heeft gedaan 'niet berust op een rechtsgeldige strafbepaling'.

De kantonrechter had eerder anders beslist. Hij gaf de man een voorwaardelijke boete van tweemaal 100 euro voor het geven van de kushandjes en het achternalopen.

Geen onderscheid

Dus niet voor het aanspreken van vrouwen en het zeggen van dingen als 'hé, mooie dame' of 'hé, schatje'. Dat vond de rechter niet strafbaar.

Het hof maakt nu in het hoger beroep ook geen onderscheid meer 'tussen het verbaal of fysiek openbaren van gedachten of gevoelens'. Beide uitingsvormen vallen volgens het hof onder de vrijheid van meningsuiting.

Als Rotterdam straatintimidatie in de APV wil opnemen, zal daarvoor eerst nieuwe landelijke wetgeving moeten worden gemaakt. Daartoe is alleen de wetgever (Eerste en Tweede Kamer) bevoegd.

Bijna alle vrouwen hebben er last van

Uit onderzoek van de Erasmus Universiteit blijkt dat 94 procent van de vrouwen tussen de 18 en 45 jaar in 2017 met straatintimidatie te maken heeft gehad.

81 procent van de vrouwen negeert het gedrag, 74 procent loopt zo snel mogelijk door, 51 procent kijkt afkeurend, 26 procent probeert een grapje te maken of het weg te lachen. 21 procent zegt geen interesse te hebben en 4 procent gaat het gesprek aan.

Is het altijd vervelend als mannen op straat iets roepen of fluiten? Nee: 41 procent van de vrouwen geeft aan het vlelend te vinden als mannen op straat hen

complimenteren met hun uiterlijk.

Het zal dus nog een heel probleem zijn voor de Minister om op het punt van seksuele intimidatie de wet te wijzigen op een zinvolle wijze.

f. Seksuele voorlichting.

In de brief van de Minister wordt gesteld dat de nieuwe strafbaarstelling tegen de wil vergezeld zal gaan van voorlichting over het respecteren, het verbaal en fysiek uiten en bespreken van seksuele grenzen.

Bekende taal van instituten die zich bezig houden met seksuele voorlichting . Deze voorlichtingsprogramma's worden meestal ontwikkeld door Rutgers, Kenniscentrum voor seksualiteit.

Uiteraard is die voorlichting bedoeld voor mannen.

Dat zijn de daders.

Dit instituut wordt voor 80% bevolkt door vrouwen en wordt geleid door een homoseksuele man.

Er is een sterke feministische cultuur bij dit instituut.

Zij volgen in hun methoden de aantoonbaar onjuiste visie op de seksualiteit van Professor Ellen Laan.

Hun aanpak gaat uit van de gendertheorie en het behaviorisme: het aantal geslachten is niet beperkt tot twee, doch vormt een fluïde stelsel en de mens, waaronder zijn geslacht, is maakbaar door opvoeding.

Grote onzin uiteraard.

Deze voorlichtingsprogramma's en uitingen in de media zijn altijd gericht tegen mannen, vooral de laatste tijd.

Vrouwen zijn goed, mannen deugen niet. Daarom moeten mannen veranderen. Rutgers roept ook in het openbaar op tot campagnes tegen mannen.

De mannelijke seksualiteit is door allerlei actuele gebeurtenissen, die vooral in de media breed zijn uitgemeten, gecriminaliseerd.

Het beschuldigen van mannen is zeer effectief vanwege hun voor de hand liggende seksuele ambitie en omdat het door vrouwen gebruikte middel van openbaring zeer explosief is.

Daar doet Rutgers als organisatie krachtig aan mee.

Mannen zijn door "trial by media" zonder vorm van proces hun baan verloren en een enkele keer zelfs de dood ingejaagd.

Met de aanvallen op mannen gaan ze Rutgers natuurlijk meer en meer als vijandig beschouwen.

Blijkbaar moeten nu vooral de jongens het ontgelden en hebben de feministen van Rutgers hun giftige pijlen op hen gericht met programma's die repressie en heropvoeding beogen.

Dat sluit voor Rutgers goed aan op de feminisering van het onderwijs waardoor jongens al behoorlijk in de knel zitten.

Jongens mogen al niet meer bewegen en nu wordt hun seksualiteit aan banden gelegd.

Althans dat is de bedoeling.

Jongens moeten volgens Rutgers al in groep I van het basisonderwijs leren dat meisjes grenzen hebben die ze niet mogen overschrijden.

Ook moeten ze leren communiceren en het principe van consent leren begrijpen. Allemaal dingen waar kinderen zich niet mee bezig houden.

Het zijn ook allemaal zaken die passen in een rationeel kader, terwijl seksualiteit instinctief en intuïtief is.

Het is dus vrijwel onmogelijk om voorlichting begrijpelijk te koppelen aan de praktijk van de aantrekkingskracht tussen de twee geslachten.

Daarbij moet ook in acht worden genomen dat die aantrekkingskracht op jonge leeftijd nog niet manifest is maar slechts een vage gedaante heeft.

Het lijkt er op dat dit soort gedachten worden ontwikkeld door mensen die zelf nooit met seks te maken hebben gehad.

Dat gebeurt ook nog eens dus in de periode dat jongens en meisjes over het algemeen elkaar in alle onschuld leren verkennen.

Dat is de voorlichting langs de natuurlijk weg waarbij de nieuwsgierigheid voorop staat en waarbij heel langzaam duidelijk wordt wat het verschil tussen de seksen voor een ieder eigenlijk emotioneel betekent.

Dat is dus geen bedachte theorie maar de praktijk van de natuur.

Zo is het altijd geweest.

Achteraf gezien leefden jongens (en meisjes) vroeger in het paradijs.

Jongens moeten nu van de leidinggevend in de seksuologie blijkbaar in groep 1 al worden bestraft voor iets wat ze graag willen zonder dat nog echt te beseffen en moeten alvast als potentiële dader van seksueel overschrijdend gedrag worden aangewezen.

Op die manier moeten ze veranderen en leren dat dit echt niet mag.

Opvoedkundig is dit zeer riskant en onaanvaardbaar.

Rutgers illustreert hun activiteiten op hun website met een foto van 3 Havo van het IJburg College in Amsterdam waar twee jongens in een kring van vrouwen en meisjes zitten en als geslagen honden naar de grond zitten te kijken.

Ze hebben zojuist de negatieve boodschap gekregen dat ze niet deugen.

In een onderschrift benoemt Rutgers dit trots als hun succesvolle voorlichting van kinderen.

In een uitzending van het Jeugdjournaal demonstreerde Rutgers een les #metoo en seksueel geweld.

De kinderen zeggen in de uitzending zelf dat ze hier helemaal niet mee bezig zijn.

Waarom Rutgers dan wel?

Omdat dit altijd door vrouwen gebeurt zal het resultaat zijn dat jongens al vroeg een aversie tegen vrouwen hebben.

Kinderen gaan elkaar ineens met andere ogen bekijken.

Meisjes moeten blijkbaar uitkijken voor jongens en jongens vinden dat onterecht.

Het onbevagen spelen met de buurmeisjes kan niet meer.

De mannelijke eigenschappen van de jongens laten op enig moment in hun leven terecht niet toe dat ze worden weggezet als verwerpelijke wezens.

Ze zullen daar te zijner tijd zeker op reageren.

Waarschijnlijk met agressie.

Er is ook een programma van Rutgers voor oudere pubers die jongens willen veranderen om hen van hun giftige mannelijkheid af te helpen.

Voorheen heette dat "Beat the Macho".

Men wilde het machogedrag aanpakken zonder jongens de indruk te geven dat ze geen man mochten zijn.

Men wilde naar een positieve vorm van mannelijkheid.

In feite betekent het dat jongens moeten veranderen in halve meisjes, immers meisjes zijn goed en jongens deugen niet.

Zo simpel is dat. Natuurlijk willen jongens dat niet.

Omdat jongens dit (verplichte) programma niet wilden volgen heeft Rutgers de naam veranderd, maar de inhoud is nog dezelfde.

Volgens Rutgers is dit programma populair, maar de praktijk leert dat jongens het verplicht moeten volgen en dat ze proberen om er op alle mogelijke manieren onderuit te komen.

Jongens melden massaal dat ze "een hekel hebben aan die dozen van Rutgers".

Rutgers maakt altijd een eigen evaluatie, dus volgens Rutgers gaat het prima.

Uiteindelijk is het hun verdienmodel en mogelijkheid om hun Instituut overeind te houden.

Een klacht die door de auteur van deze consultatiebijdrage is ingediend bij de Ministeries van Onderwijs en VWS werd afgewezen omdat deskundigen de aanpak zouden ondersteunen.

Natuurlijk zijn die deskundigen de vrouwen van Rutgers zelf.

Nogal logisch dat zij vinden dat de programma's goed zijn omdat het hun feministische ideologie nastreeft,

In werkelijkheid vinden de Ministeries dit prima omdat e.a.a. gebeurt op basis van een politieke wens die mede gevoed is door #MeToo.

Dat op die manier schade wordt aangericht aan jongens is niet van belang totdat er politieke tegengeluiden komen.

Zo werkt de politiek.

De aanpak van de overheid en uitvoering van Rutgers kan averechts uitpakken bij jongens en leiden tot geweld tegen vrouwen.

Mogelijk versterken de van nature depressieve jongens op die manier ook

de toch al hoge zelfmoordcijfers voor jongens.

Gelukkig zijn er veel scholen die de programma's van Rutgers niet willen gebruiken.

Hopelijk zullen in veel gevallen de ouders dit soort praktijken verhinderen.

Dat zou terecht zijn, want de opvoeding van onze kinderen moet hen versterken in hun natuurlijke aanleg en niet worden verstoord door een wereldvreemde ideologie, zoals de seksuologie van Professor Laan die is gebaseerd op de gendertheorie en het feminisme.

Daar ligt wel hoop, want met name moeders, zelfs als ze feministisch zijn, kiezen er uiteindelijk voor om het geluk van hun zoon niet te laten verstoren als ze ontdekken hoe belangrijk de authentieke mannelijke seksualiteit voor zijn geluk is.

De feministische ideologie en de oproep van feministen om hun zoon feministische op de voeden gaat dan rap over boord.

Natuurlijk wordt hiermee niet bedoeld dat er geen seksuele voorlichting op school mag worden gegeven.

Dat moet gaan over seksualiteit als activiteit gebaseerd op de voortplantingsfunctie, waar jongens en meisjes zich fijn bij kunnen voelen, zonder daders en slachtoffers.

De voorlichting moet een ondersteuning zijn in de natuurlijke ontwikkeling van jongens en meisjes op momenten dat ze daar mee bezig zijn.

Trots gaf Rutgers in hun evaluatie van de week tegen seksueel geweld in oktober 2018 aan dat jongens openstaan voor een gesprek over hun identiteit als man zodat ze zo verlost kunnen worden van de giftige mannelijkheid waarin ze gevangen zitten.

Het is zeker dat de feministische medewerkers van Rutgers dat zelf hebben verzonnen; jongens hebben het daar niet over. Ze hebben geen flauw idee.

Feministen hebben de term giftige mannelijkheid zelf verzonnen.

In het wereldvreemde stuk van Mevr. Berlo van Rutgers, waarin Trump de schuld krijgt van alles, noemt ze dat de verstikkende moraal die beklemmend werkt en die als norm die aan jongens wordt opgelegd.

Allemaal onzin.

Jongens krijgen van nature geen maatschappelijke normen opgelegd.

Zij ontwikkelen zich zoals genetische en hormonaal door de natuur is bepaald.

Door ze te hinderen in hun natuurlijke ontwikkeling, wat de Ministeries en Rutgers blijkbaar voorstaan, krijgen ze juist stoornissen.

Dat kan ernstige gevolgen hebben voor hun geestelijke gezondheid en de verhouding tussen mannen en vrouwen.

g. Probleemstelling te vaag.

Wetenschapsgebieden die zich bezighouden met het oplossen van problemen hebben hiervoor duidelijk omschreven procedures die worden besproken in de wetenschapsfilosofie en methodologie.

Het oplossen van een probleem begint met een goed geformuleerde probleemstelling.

Dat zou ook moeten gelden voor het ontwikkelen van wetgeving want dit is ongetwijfeld bedoeld om een maatschappelijk probleem op te lossen.

De introductie van de brief van de Minister is blijkbaar bedoeld als een soort probleemstelling.

De volgende zinnen zijn daarin bepalend en zijn voorzien van een kort commentaar:

- Met de introductie van deze nieuwe misdrijven beogen wij de strafrechtelijke bescherming aan te passen aan de huidige maatschappelijke opvattingen omtrent seksueel grensoverschrijdend gedrag.

Hier wordt niet gezegd welke die maatschappelijke opvattingen zijn die blijkbaar niet strafrechtelijk zijn beschermd.

- De maatschappelijke discussie over welk gedrag als seksueel grensoverschrijdend moet worden aangemerkt legt een discrepantie bloot tussen wat maatschappelijk wordt gezien als seksueel grensoverschrijdend gedrag en wat strafrechtelijk als zodanig wordt gekwalificeerd.

Hier wordt niet gezegd welke die discrepanties dan zijn en over wel seksueel grensoverschrijdend gedrag het gaat.

- Seks behoort vrijwillig te zijn; mensen moeten zich ongehinderd en vrij in het openbaar kunnen begeven, zonder angst voor ongewilde seksuele handelingen of ongewenste seksuele toenadering.

Hier wordt geen probleem geschetst, tenzij wordt bedoeld dat seks onvrijwillig wordt uitgevoerd en er ongewilde seksuele handelingen voorkomen.

- De #Metoobeweging heeft onder de aandacht gebracht hoe wijdverbreid seksueel grensoverschrijdend gedrag voorkomt en heeft bevestigd hoe ernstig en langdurig de gevolgen hiervan kunnen zijn.

Niet wordt aangegeven waar dat wijdverbreide seksueel grensoverschrijdend gedrag dan uit bestaat dat blijkbaar als een op te lossen probleem wordt gezien. De strofe is slechts een vage sfeerbepaling.

- Ook is uit de maatschappelijke stelling name duidelijk geworden dat niet alleen ernstige vormen van seksueel grensoverschrijdend gedrag, zoals seks tegen de wil van een ander, maar ook lichtere vormen, zoals ongewenste seksuele betasting en het maken van seksuele toespelingen, sterker worden afgekeurd dan voorheen.

Er wordt hier naar een maatschappelijke stelling name verwezen.

Welk deel van de maatschappij, of welke organisaties hebben deze uiting dan gedaan? Welke objectieve kwantitatieve informatie ondersteunt deze stelling name? Wat maakt dit tot een op te lossen probleem?

-Tegelijkertijd schiet de strafrechtelijke bescherming tegen veelvoorkomende vormen van seksueel grensoverschrijdend gedrag op onderdelen tekort.

Niet wordt aangegeven over welke vormen dit gaat en wat die onderdelen zijn.

- De huidige drempel voor het bewijs van dwang bij aanranding en verkrachting is betrekkelijk hoog.

Blijkbaar vindt de Minister dat er bij diverse zaken wel dwang was maar dat dit niet kon worden bewezen.

Dit kan alleen maar een vermoeden zijn want als er geen dwang bewezen kon worden waar blijkt die aanwezigheid van dwang dan uit?

Een vermoeden kan niet als dienen als een probleemstelling.

- Daarnaast biedt de strafwet geen zelfstandige bescherming tegen seksueel intimiderend gedrag in de openbare ruimte, terwijl dit gedrag door veel mensen als schadelijk en strafwaardig wordt ervaren.

In werkelijkheid bestaat deze bescherming wel in gevallen waarbij er lichamelijk contact is.

Als dit als probleem kan worden geformuleerd dan moet daarbij ook worden opgenomen dat er bij een wettelijke regeling meteen een conflict ontstaat met de vrijheid van meningsuiting.

h. Conclusie

In de wetenschap is het methodologisch vereist dat er een analyse van het probleem wordt gemaakt die leidt tot een probleemstelling.

De probleemstelling dient het probleem te schetsen dat moet worden opgelost. De probleemstelling moet daarbij zo helder en overzichtelijk zijn dat er al een uitzicht ontstaat op de oplossing.

In de brief van de Minister is geen probleemstelling te vinden die aan die voorwaarden voldoet. Ook een analyse ontbreekt.

De inleiding die blijkbaar moet worden gezien als een motivatie van een wetswijziging bevat slechts beweringen die niet zijn onderbouwd.

Het zijn voornamelijk stellingen die een sfeer moeten opbouwen om tot verandering te komen.

Enige kwantitatieve onderbouwing is niet te vinden.

Omdat de probleemstelling ontbreekt is niet duidelijk welk probleem moet worden opgelost.

Het is ook onzeker of een eventueel bestaand probleem via de wet moet worden opgelost.

Het kan bijvoorbeeld heel goed zo zijn dat een onbevredigende situatie het gevolg is van onjuiste of onvoldoende uitvoering van de huidige wet.

Bekend is bijvoorbeeld dat in het traject van de aangifte grote problemen worden ondervonden.

De resultaten van landen waar een soortelijke wet is gevoerd, bijvoorbeeld Zweden, beiden weinig houvast. Wel hebben zich daar al een aantal gevallen van misbruik van de wet voorgedaan.

Dat de Minister zelf niet weet wat hij van de wet kan verwachten wordt ook duidelijk in de brief als hij stelt dat er veel wordt verwacht van goede seksuele voorlichting.

Dat is een kenmerk van een situatie waarin men niet weet wat er moet worden gedaan. Altijd wordt er dan een beroep gedaan om het onderwijs dat er dan maar les in moet geven. De wetswijziging lijkt voornamelijk politiek te zijn gemotiveerd op basis van PR doelen. Van mensen die in de praktijk met dit soort wetgeving moeten werken is nog geen positieve reactie op het ontwerp ontvangen.

In feite is er op deze manier niets te verwachten van een wetswijziging. Als men niet onder woorden kan brengen wat het probleem is kan het ook niet worden opgelost. De huidige wet is in principe prima indien deze beter wordt uitgevoerd.

De brief van de Minister bevat geen verbeteringen voor de zedelijkheidswetgeving.

Een probleemstelling die voldoet aan de criteria die daar voor gelden ontbreekt. Het is dus niet duidelijk welk probleem moet worden opgelost.

De benoemde aanleiding #Metoo is slechts een politieke aanleiding.

De wetswijziging richt zich niet echt op #Metoo problemen en bovendien bevat de wet daar al middelen voor.

De voorgestelde wijzigingen zijn klaarblijkelijk gebaseerd op moralistische overwegingen, ondermeer voortkomend uit religieuze motieven, waaruit de zwarte kousen maatschappij en bijbehorende spruitjeslucht van de jaren vijftig van de vorige eeuw weer waarneembaar worden.

T.a.v. het publiekelijk berechten van mannen zonder rechtszaak bevat de wetswijziging geen regeling, hetgeen een ernstige tekortkoming is. De schandpaal kan zo weer worden opgericht.

De wetswijziging is mede gebaseerd op de wereldvreemde visie op de seksualiteit van de feministische Professor Laan, waarin de authentieke seksualiteit van de man, waaronder zijn Libido, is afgeschaft.

De wetswijziging is niet goed voor de rechtpositie van mannen en ronduit slecht voor de rechtpositie van vrouwen.

Vrouwen worden immers door de wetswijziging als wilsonbekwame en ontoerekeningsvatbare slachtoffers beschouwd.

Met het verdwijnen van hun plichten in het seksuele proces zullen op den duur ook hun rechten verdwijnen. De Minister wil blijkbaar terug naar de tijd van voor het stemrecht voor vrouwen.

De voorgestelde wetswijziging t.a.v. vrijwillige seks is ondeugdelijk en/of overbodig.

De poging om seks tegen de wil in betere wetgeving te verwoorden dan die waarin dwang als criterium wordt gebruikt strandt door het aanwijzen van mannen als daders en vrouwen als slachtoffers, waardoor artikel 1 van de grondwet wordt geschonden terwijl het leggen van de bewijslast bij mannen in strijd is met het rechtsbeginsel dat een verdachte onschuldig is totdat de rechter schuld wettig en overtuigend heeft vastgesteld en niet andersom. De man wordt op die manier al schuldig bij zijn geboorte.

Het belasten van de man met verantwoordelijk tot het juist uitvoeren van het seksuele proces tussen man en vrouw, waarbij de vrouw volledig passief mag zijn, op straffe van een veroordeling van aanranding of verkrachting, leidt tot een onaanvaardbare achteruitgang in rechtpositie van de man, mede omdat de mogelijkheden tot misbruik van rechtsmiddelen door de vrouw aanzienlijk worden versterkt.

Het idee om niet-fysieke seksuele intimidatie strafbaar te stellen leidt niet tot toepasbare wetgeving omdat er altijd strijd is met de vrijheid van meningsuiting.

Fysieke seksuele intimidatie is al strafbaar op basis van de wetgeving m.b.t. aanranding.

De wetswijziging t.a.v. seksuele intimidatie is dus niet toepasbaar of overbodig.

Achter de voorgestelde wetswijziging zit een algemeen streven naar een belemmering van de mogelijkheid van mannen om hun identiteit en seksualiteit vrij te ontplooien, terwijl dat voor het geluk van een man van eminent belang is.

Hiervoor wordt gepoogd om het proces van de seksualiteit te juridiseren en te criminaliseren en door voorlichting de man als kind daar al mee te confronteren door hem bewust te maken van het feit dat hij schuldig is omdat hij een man is.

De Minister benoemt die voorlichting als belangrijk element in zijn plan. Uiteraard belemmert dat de onbevangen omgang tussen jongens en meisjes. Omdat vrouwen meestal voorlichting geven ontwikkelen mannen daardoor als kind al een afkeer van vrouwen.

Het voorstel moet mede worden gezien als de invloed van het feminisme op de wetgeving in het kader van hun pogingen om mannen zoveel mogelijk te bestrijden.

De volgende discussie in dit land zal helaas wel weer gaan over het door moralisten strafbaar stellen van het bezoek aan een prostitué, terwijl prostitutie juist een zeer belangrijk maatschappelijk fenomeen is.